

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Duchovní slovo Pastýřský list pro Nový rok 2012 L.P. litoměřického biskupa Jana Baxanta P. Vilém M. Štěpán O.Praem. Panna Maria, Matka jednoty křesťanů	4 5
Rozhovor s P. Milanem Frankem SDB o likvidaci sakrálních staveb na Děčínsku v 70. letech minulého století	6
Představujeme farnost Ústí nad Labem	10
Poselství Svatého otce Poselství papeže Benedikta XVI. k světovému dni míru	12
Církevní stavby v diecézi s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	13
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste Příspěvky čtenářů	16
Charita Oblastní charita Most	18
Pozvánky Knižní nabídka, Alianční modlitební týden a Týden modliteb za jednotu křesťanů Pozvánky, z diářů, tip na výlet	20 22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
úvodu autora
Jana Michálková
a
Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
leden 2012 • 17. ročník • 1. číslo • 20 Kč

Pomoc bližnímu

Nikdo není tak bohatý a samostatný, aby nepotřeboval pomoc. Nikdo není až tak chudý, aby nemohl druhému pomoci. Tak často slyšíme slovo „pomoc“, tak často využíváme něčí pomoci nebo využíváme práci jiných lidí! Kde leží ideál, vzor pomoci bližnímu? „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za své přátele*“ (Jan 15,13). „*Milujte své nepřátele!*“ (Matouš 5,44).

Z těchto vět vidíme, že láska hraje v pomáhání nejdůležitější roli. Dát svůj život znamená nejcennější pomoc, tím více za nepřátele. Pán Ježíš sám nám dává příklad tím, že přijal lidské tělo z Marie a neodmítl dát život na kříži za nás všechny. K heroickým činům pro dobro druhých se odhodlalo mnoho křesťanů. Známe je z životopisů svatých i z jiných pramenů. Příkladem je nám svatý Maxmilián, který nabídl sám sebe místo svého spoluvězně.

Heroismus není omezený pouze na obětování vlastního života za život druhého. Všichni bez výjimky jsme vyzváni, abychom pomáhali lidem jinými způsoby, které také mohou mít heroický rozměr.

Chci vás, milí čtenáři, vyzvat k přemýšlení o našem každodenním chování a jednání, k vyhledávání možností, které přinesou ovoce. Chci vás vyzvat k rozšíření těch dobrých skutků, které nazýváme nejdůležitějšími (modlitba, půst, almužna), a ke skutkům milosrdenství - k sedmeru skutkům pro blaho těla a sedmeru skutkům pro blaho duše. Abychom získali hlubší perspektivu pohledu na téma pomoci, je třeba zdůraznit, že víra je založena na osobním kontaktu s Bohem. Z toho vyplývá, že i náš křesťanský život má být naplněn mezilidskými vztahy. Víra nemá být oddělena od chování a jednání, od celkového stylu života.

Člověk má dar svobody. Lidské činy zvolené svobodně na základě úsudku svědomí jsou dobré nebo špatné (srovn. KKC 1749). Kdy jsou naše činy dobré? „*Mravně dobrý skutek předpokládá, že je dobrý zároveň předmět, cíl i okolnosti*“ (KKC 1760). „*Nelze ospravedlnit špatnou činnost, konanou s dobrým úmyslem*“, píše svatý Tomáš Akvinský. „*Cíl neospravedlňuje prostředky*“ (KKC 1759). „*Dobrý úmysl (např. pomoci bližnímu) nedělá dobrým nebo spravedlivým nějaké chování, které je samo o sobě nesprávné*“ (KKC 1753). Důležité jsou také okolnosti našeho jednání. Zlý čin se nemůže stát dobrým pod vlivem sebekrásnějších okolností. Aby některá okolnost zvýšila morální hodnotu dobrého činu, musí být nejen viděna, ale i chtěna a zamýšlena. Člověk by měl toužit po dobru, které vyplývá z této okolnosti. Činy věřících zasluhují odměnu v nebi, pokud jsou konány člověkem v milosti posvěcující a s dobrým úmyslem, tj. ke chvále Boží. Každého dne máme možnost někomu pomoci - slovem, činem, přítomností. Je třeba se jen pozorně dívat na své okolí. I ten, kdo je nemocný a zdánlivě bezmocně leží na lůžku, může druhému pomoci. Může pomoci celému světu, protože pomoc nezná hranic.

Mezi mnohými příležitostmi k pomoci je i letošní Tříkrálová sbírka, která probíhá již podvanácté. Nápad a cíl jsou velmi dobré, je třeba, abychom do kasiček k mincím a bankovkám přidali svůj dobrý a šlechetný úmysl. Bylo by nádherné, kdybychom nedávali pouze z toho, co nám zbývá, ale kdybychom se z lásky dokázali něčeho zříci a získali takto prostředky pro pomoc druhým. „*Kdo miluje opravdově, miluje v mlčení, skutkem, ne slovy*“ (Carlos Ruíz Zafón).

Kéž celý rok kvete malé i velké pomáhání! Jenom moje srdce má možnost zastavit dobré dílo. Jenom moje vůle má možnost říci Ne. Kéž se tak nestává!

R.D. Roman Depa, administrátor farnosti Lovosice

Foto Karel Pech

Odkud vyšla ochota k pomoci, tam ať se pomoc také uskuteční. Každý ať dá podle toho, co má; vždyť je-li zde tato ochota, pak je dar před Bohem cenný podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá. (2 Kor 8, 11-12)

Pastýřský list

pro Nový rok 2012 L.P.

Drazí bratři a sestry v Kristu,

zvláště v tento den vás všechny zdravím ve jménu Páně. Slavností Panny Marie Matky Boží opět vstupujeme do nového roku. Roku Páně 2012. Ze srdce vám všem, vašim blízkým a drahým, vašim rodinám přeji Boží požehnání a ochranu Ježíšovy Matky Marie.

Přesně před rokem jsem vám připomněl svátost křtu, protože v tříleté duchovní přípravě na cyrilometodějské jubileum roku 2013 nám právě křest poskytuje zdravé křesťanské sebevědomí, že patříme Kristu. Jeho vykupitelským dílem spása a radost věčného života je pro nás, bratři a sestry, milí křesťané, již připravena. Letos se má naše pozornost více zaměřit na svátost Ducha svatého, svátost „křesťanské dospělosti“ - biřmování. Jak bych nemohl vzpomenout na vskutku pastorační návštěvy v jednotlivých farnostech naší diecéze, které jsem od začátku biskupské služby vykonal! Jistě, počty biřmovanců byly od místa k místu různé: od jednoho, pěti, deseti, patnácti až přes třicet připravených a hlavně odhodlaných mladších, mladých i starších křesťanů a křesťanek. Počty pro mne nejsou tak důležité, ale radost z víry, zřejmá touha po křesťanském životě a ochota v tomto světě svědčit o Kristu, to jsou hodnoty, které vyhlížím, hledám a spolu s vámi nacházím. Duch Boží vane, kde chce. A vane i v našem lito-měřickém diecézním terénu.

Při zamyšlení nad svátostí biřmování bych vám rád nastínil několik skutečností. Předně chci vděčně poděkovat všem kněžím a jáhnům, mým nejbližším spolupracovníkům v pastýřské službě, ale i ostatním pastoračním pomocníkům, kteří slavnost biřmování ve svých farnostech připravovali a připravují. Vedle samozřejmě několikaměsíční duchovní přípravy, samotné organizace svatodušní události, má své důležité místo i následné setkání s biřmovanci, jejich kmotry, příbuznými a přáteli, například při společném obědě, kde se viditelně projevuje, že dospělí křesťané drží pohromadě, mluví spolu a že křesťanské společenství jsou ochotni hájit jako rodinu.

Musím se zde zmínit i o duchovní podpoře mnohých známých i neznámých věrných křesťanů a křesťanek. Jejich osobní působivý příklad v následování Krista vždycky měl a i nyní má oslovující sílu. Často si ani neuvědomujeme, kdo a kdy měl na nás samé rozhodující vliv svými modlitbami, obětmi a věrohodným svědectvím života. Těmto tichým a většinou skrytým, vpravdě našim dobrodincům, též upřímně děkuji. Bez nich bychom nebyli těmi, kterými jsme.

Chtěl bych i vyslovit výzvu k těm, kteří svátost biřmování už přijali. Pamatujte, prosím, na vznešenou a šťastnou povinnost o Ježíši Kristu v tomto světě

svědčit, svět a naše bližní ve světě žijící evangelizovat. Uvědomělá víra, pravidelně živená modlitbou a četbou Písma svatého i vhodnou duchovní literaturou, svátostný život, statečné křesťanské životní postoje včetně šlechetného soucítění s lidmi jakkoliv ohroženými současnými napětími a krizemi, to bezpochyby je věrohodné svědectví. K tomu jste Duchem svatým a jeho dary navždy vybaveni! A ti, kteří svátost biřmování teprve obdrží, povzbuzuji, aby vytrvali ve svém svobodném rozhodnutí jít za Kristem a nenechali se odradit nikým a ničím. Že půjdete, milí čekatelé na křesťanskou dospělost - svátost biřmování, mezi svými vrstevníky někdy i „proti pohodlnému proudu většiny“, se dá očekávat, ale nelekejte se toho! Kvalita vztahu k Ježíši se vytříbí a zpevní a vy sami tím jen získáte.

Na přímluvu Panny Marie - živého svědka víry, svatých Cyrila a Metoděje - spolehlivých zvěstovatelů víry, svatě Zdislavy - ženy žité víry i svatého Štěpána, který jako první pro víru v Krista prolil svou krev a dal příklad věrnosti ostatním, vám všem žehnej Bůh!

Váš + Jan

Panna Maria, Matka jednoty křesťanů

18. ledna slavíme památku Panny Marie, Matky jednoty a zvláště Matky jednoty křesťanů. Tato památka připomíná Pannu Marii jako matku všech věrných křesťanů, kteří se k ní mohou v každé době přimknout a budou vyslyšeni. Je zároveň symbolem jednotného citění všech křesťanských církví. To se ale týká především rozdělení mezi západními a východními křesťany, pro něž zůstává Panna Maria trvalým poutem. Jako na Matku jednoty se křesťané obraceli na Pannu Marii od nepaměti. Veliký církevní učitel, svatý Ambrož, o Panně Marii učí, že je vzorem církve ve víře, lásce a dokonalé jednotě s Kristem. V nové době tak sama církev Pannu Marii předkládá jako dokonalý vzor jednoty a přímo Pannu Marii slaví a vyzývá jako Matku jednoty. U nás byla tato památka oficiálně zavedena do liturgie 10. září 1966.

Panna Maria je především Matka. Z tohoto titulu a zároveň z této skutečnosti vyplývá, že jako matka nebude nejspíše nečinně přihlížet, jak se mezi dětmi rozmnožuje nejednota. Když se k ní obracíme jako křesťané a vůbec jako lidé víry, aby nám pomohla dojít k jednotě, pak se samozřejmě na ní neobracíme jako na tu, která pro tuto jednotu nic neudělá. I v rodině může někdy dojít k nejednotě a někdy k nejrůznějšímu bolestnému rozdělení a to je potřeba překonat. Je-li tu osoba, která může pomoci, zasáhnout, dokonce i aktivně usmířit, pak je tato bolestná procedura mnohem snadnější. Křesťané nejsou rodinou o nic méně, jen poněkud větší, a tudíž její děti mohou někdy bloudit i dále než za hranice svého bydliště. Matka v rodině, která jako matka funguje, nese vždy velmi bolestně, když nějaké dítě žije špatným životem nebo si jde svou cestou bez ohledu na ostatní. Tím se dítě odděluje, tak se boří jednota v mnoha rodinách a matky pak velmi trpí. Panna Maria jako matka také bolestně nese, když se my, její děti, hádáme mezi sebou a nechceme se vzájemně usmířit. A to neplatí jen o „dětích“ mezi jednotlivými církvemi, ale také i o dětech v rámci jedné každé církevní rodiny. A tak jako její děti se na ni obracíme, aby nám pomohla konečně překonat všechny rozpory a nalézt cestu k sobě navzájem a dokázat se přijmout. Obracíme

se k ní jako k Matce Světla, snoubence Ducha svatého, aby toto světlo vyprosila těm, kteří pro odstranění této bolestné nejednoty mohou nejvíce udělat.

Svátek Panny Marie, Matky Jednoty, nevznikl náhodou. Nejednotu pocítujeme jako něco velmi bolestného. Nejvíce bolí vždy rozdělení mezi lidmi, kteří se mají jinak rádi, ale najednou spolu nedokážou komunikovat. Příkladem by jistě mohlo být velmi mnoho z minulosti i z přítomnosti.

Potřebujeme tedy Matku Jednoty? Mám za to, že ji nejenom potřebujeme, ale dokonce bychom jí měli prosit více než kdy jindy. Protože svět rozbitý množstvím idejí a tlaků se stává místem nesmírně těžkým pro život a potřebuje nalézt sílu vnitřní jednoty, která spočívá v proměně lidského srdce tou nejvyšší Láskou. Touto proměnou Panna Maria již dávno prošla, a proto ví, s kým nás vlastně přichází sjednocovat. Pokud totiž pochopíme, že cesta k jednotě vede skrze úplné sjednocení s Bohem, pak také pochopíme, že to rozdělení jsme vlastně způsobili my sami svou pýchou, sebestředností a že nejde na cestě k jednotě o nic jiného, než se s pokorou sklonit před naším jediným a nekonečně milujícím Pánem a přijmout, že my všichni musíme udělat v sobě samých krok k těm druhým. Nalezení naukové shody totiž nemusí vůbec nic řešit a společenství jednotlivých rodin mohou zůstat nadále nepřekonatelně oddělená, protože hradba pýchy a nepřijetí nedovolí některým vyrovnat se s tím, že od teď už „ti druzí“ nejsou mí protivníci, ale milovaní bratři a sestry, které mám po lidské stránce přijmout takové, jací jsou. Vybavuje se mi okamžik, kdy jednou se objevil v Medžugorji mezi věřícími katolíky muslim a lidé na něj nereagovali právě s nadšením. Panna Maria ale sama na tuto situaci zareagovala a řekla k tomu: „Všichni jste moje děti.“ Tím spíše toto platí ve vztahu ke všem křesťanským společenstvím, a to dokonce i k těm, která Pannu Marii považují za modlu a odmítají striktně jakoukoli úctu k ní. Veliký papež, blahoslavený Jan Pavel II., sám vyzval ve své encyklice *Redemptoris Mater* církev Východu i Západu, aby pokračovaly

v dialogu, který započal s úmyslem překonat rozpory týkající se nauky o Matce Páně, a také proto, abychom na ni všichni společně pohlíželi jako na svou společnou Matku¹. A dokument Mezinárodní papežské mariánské akademie *Matka Páně* říká, že „je snahou, aby prostřednictvím poctivého společného bádání a upřímného dialogu byla podána pomocná ruka bratřím a sestrám z jiných křesťanských vyznání, aby tak poznali plnost Božího zjevení o Marii z Nazareta a aby se zamýšleli nad svými vlastními rozpaky nad naší historickou a kulturní prezentací obrazu blahoslavené Panny.“²

Kromě odvahy k nalezení a přijetí jedné společné nauky, ve které mnozí musí udělat hodně nových objevů, aby pochopili, co vlastně odmítají, je daleko těžší lidský krok, který znamená úplné přijetí všech, všemi. Jestli je možné, aby se toto uskutečnilo plně před koncem časů, je velká otázka. Pán si ale přeje, aby jeho církev byla jedna, svatá, čistá, zářící jeho naukou a nikoliv rozdělená, a tak je naším úkolem, abychom o tuto vnitřní i vnější jednotu s důvěrou prosili a nechali se vést Matkou jednoty k jejímu uskutečnění ve chvíli, kdy bude církev zcela očištěna.

P. Vilém M. Štěpán O.Praem.

¹ Redemptoris Mater, čl. 30, Zvon 1995

² Matka Páně, list Mezinárodní papežské mariánské akademie, str.109, KNA 2003

Odstřel,

Jak byly kostely likvidovány? Odstřel, odstřelovali to.

Milí čtenáři, s ohledem na probíhající výstavu „Zničené kostely severních Čech“, o níž jsme vás informovali v minulém čísle Zdislavy a kterou lze v pražském Klementinu navštívit do 21. ledna 2012, jsme požádali o rozhovor P. Milana Franka SDB, který v letech 1971–1984 spravoval farnosti v okolí Verneřic na Děčínsku. Právě v tomto regionu došlo v 70. letech minulého století k masové likvidaci sakrálních staveb.

P. Milan Frank SDB se narodil dne 27. června 1924 v Bánovcích nad Bebravou na Slovensku v rodině pocházející z Ostravy, kam se také s rodiči ještě na konci 20. let 20. století vrátil. Během 2. světové války se vyučil automechanikem a pod vlivem kongregace salesiánů Dona Boska se rozhodl stát se knězem. Absolvoval noviciát i středoškolská studia na řádových školách, zakončená maturitou v roce 1950. Formálně sice nastoupil na Vysokou školu báňskou, ale tajně pracoval pro salesiány. Za tuto činnost byl v roce 1957 zatčen a odsouzen na dva roky za mřížemi. V 60. letech pracoval v Ostravě jako elektrikář v autoopravnách. Nadále ale tajně studoval teologii a dne 25. března 1968 byl v Praze tajně vysvěcen biskupem Trochou. Ke svěcení se veřejně přiznal až v následujícím roce, kdy také slavil svou primici a nastoupil jako kaplan do Bíliny. Po dvou letech byl z důvodu svých aktivit přeložen do Verneřic na Děčínsku, odkud spravoval několik okolních farností. V roce 1984 odešel do důchodu, avšak nadále tajně pracoval pro salesiánskou kongregaci, blízké styky měl zejména s P. Ladislavem Vikem. V současnosti žije v salesiánském domě v Praze-Kobylisích, vypomáhá v duchovní správě a věnuje se salesiánskému archivu a dějinám této kongregace v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Pane faráři, mohli byste zavzpomínat na dobu, kdy byly na Verneřicku bourány kostely?

Byl jsem ve Verneřicích administrátorem, a když jsem zjistil, že se mají kostely bourat, demo-

lovat, šel jsem za církevněm (církevním tajemníkem - pozn. red.) a říkám mu: pane tajemníku, vím, že demolice stojí půl milionu. Kdybyste mně ty prachy dal, jsem ochoten ten kostel opravit. - A on: to nejde, to je z demoličního fondu.

Předtím jsem byl dva roky v Bílině. A tam mě říkal jeden ten představa (národního výboru - pozn. red.): já jsem měl poslechnout, jak přišlo to nařízení od úřadů. - A já říkám: jaké? - No přišlo nám nařízení, že kostely, které jsou v dezolátním stavu nebo které se nepoužívají k církevním účelům, se mají navrhout na odstřel. Já jsem to měl udělat, protože teď s tím mám jenom ošaru.

Tak, to je jenom taková poznámka. Ve Verneřicích jsem měl ve svém obvodu farní kostel Verneřice, Boží vrch-Gottesberg, Valkeřice, Mukařov, Rychnov, Merboltice.

A z nich nyní stojí pouze verneřický farní kostel. Jakým způsobem se Vám ho podařilo zachránit?

Když bylo na národním výboře jednáno o tom, že ho navrhnu k demolici, tak pan učitel, který si dneska se mnou píše a chodí do kostela a tak dále, říká: podívejte se, já si myslím, že by to bylo škoda. Co kdybychom z toho udělali lapidárium anebo něco podobného? To by nám okolní obce záviděly. - Oni napsali lapidá-

um a kostel vypadl ze seznamu demolic. Pak ho začali za několik roků opravovat, a to jsem tam už byl. To znamená, to byl rok 1971. Takže kostel se opravil.

Jak? Zjistil jsem, že se opravuje jako lapidárium, tak jsem se domluvil s některými známými a stavaři a oni mně poradili, abych řekl na okrese, že uvnitř jsou praskliny a že jsou to oblouky, které můžou spadnout, a tím se naruší vnější fasáda. Takže jsem šel a řekl to té památkářce. Tam to bylo zajímavé. Byl jsem tam čtyřikrát - nemáme prachy a tak dále.

A jednou jsem tam přišel, bylo to právě po mém zájezdu do Itálie, a oni něco oslavovali a říkali: pojďte si sednout, pane faráři. - Tak jsem si s nima sedl, povykládal zážitky z té Itálie, oni byli celí nadšení a teď říkám: já už jsem tady dvě hodiny a za čtvrt hodiny mně jede autobus. Už musím jít. - A ta šéfká povídá: poslyšte, proč jste přišel? - A já na to: no, jako vždycky. - Vezměte další autobus. - Zůstal jsem tam, dostal jsem pětaticet tisíc a pak jsem to co dva měsíce dostával vždycky. Celkem jsem od nich dostal kolem 90 tisíc. Takže do Vánoc, do půlnoční, byl kostel hotový, vymalovaný, lešení se sundalo a měli jsme zahájení půlnoční.

Když jsem to řekl v Litoměřicích, tak mi Holoubek (tehdejší generální vikář - pozn. red.) říká: poslyš, riskuješ dvě věci; že nemáš dovolení církevního tajemníka a můžou ti vzít souhlas. Ale jakmile tam bude první mše svatá, už je to církevní objekt, to už není lapidárium. - Tak jsem to tak udělal a prošlo to.

Představte si, že to tam bylo plné a plno chuligánů, takže jsem věděl, že nebudou nějak zpívat. Tak jsem napsal *Narodil se Kristus Pán* a takové ty asi tři běžné kolekdy a všem se to rozдалo. Byl tam

varhaník, taky jeden pater, který nedostal souhlas, a zpívalo se. Uprostřed stál, protože byly plné lavice a ještě lidé stáli, pán v kožáku, který mě bedlivě pozoroval. Říkal jsem si, kdo ví, kdo to je? Příští den mi někdo říká: víte, že tam byl pan Grund? Náměstek předsedy okresního národního výboru, který měl na starosti kněze... - Chodíval jsem tehdy na obědy do školní jídelny. Když jsem to řekl kantorům, oni na to: á jej, za kým přijde Grund, ten letí. On předtím dával inspektora učitelů.

Rozhovor s P. Milanem Frankem SDB

Když jsem to slyšel, rozjel jsem se vám příští den za církevní tajemnicí, která byla mimochodem odborník - dělala předtím skladnici u hasičů. Ale můžu říct, že ona nebyla nějak divoká. Přišel jsem za ní a říkám: Paní tajemnice, já jsem tady s takovou čistě lidskou prosbou. - A ona: co je? - A já: podívejte se, slyšel jsem, že pan Grund byl na půlnoční a říkali mně učitelé, že za kým on jde, že mění zaměstnání. - A ona na to: a proto z toho máte strach? No to víte, já bych vám to vlastně neměla říct, ale my jsme jeli od vás - ona jela s ním, že - a pan náměstek byl celou dobu ticho, ale několikrát řekl, to je zajímavé, ten farář, to se dalo poslouchat. - Takže Grund byl vyřízený.

Trvalo čtrnáct dní, někdo zvonil, já jdu otevřít a tam Grund s církevní tajemnicí. Trošku jsem zrozpačitěl, říkám: pojďte dále. - Dal jsem kávu a říkám: pane náměstku, kvůli čemu jste přišel? - Já jsem se dozvěděl, že vy máte průmyslovku a s tou průmyslovkou jste tady v takové díře. Já jsem vám přišel navrhnout, abyste dělal vedoucího komunálních podniků města Děčína. - Zpozorněl jsem a říkám: pane náměstku, to nemyslíte vážně, vždyť já jsem tady administrátorem. - A on říká, podívejte se, já vím dobře, že tady máte deset babiček. - A to byla pravda, protože se chodilo na faru do kaple, než se opravil kostel. - A já vám za to ručím, že když na tu sobotu odpoledne přijedete, v neděli to odsloužíte, můžete zas v pondělí přijít do

Děčína. - Chvilí jsem mlčel a on: můžu vám říct, že si polepšíte. Budete mít dva platy. - Tak to mě šňuplo! A říkám: pane náměstku, kdybych šel za prachama, tak jsem nepřišel s prominutím do takového blbákova jako je severní pohraničí. Byl jsem v Ostravě, v ocelovém srdci republiky, dělal jsem elektrikáře, měl jsem funkci, měl jsem poslání, protože nikdo tomu v celém podniku nerozuměl a bylo tam asi 150 lidí - takže já jsem byl suverén v elektrice. I ředitel souhlasil se vším, co jsem řekl. Kdybych šel za postupem, tak tam jsem měl postup, měl jsem prachy a nešel jsem do takového blbákova.

Chvilí bylo ticho. On povídá: neurazíte se? Můžu vám něco říct, tak upřímně? - Já na to: to já klidně vezmu. Víte, byl jsem v podniku, kde mi klidně nadali do volů a já jsem si z toho nesměl nic dělat. - Vy jste takový docela normální člověk, s váma se dá normálně mluvit a ne takový typický farář. - A já říkám: můžu vám odpovédět, a sice stylem, jak vy komunisté tomu říkáte, bolševická přímostí. - A on na to: to mám rád. - Tak vy nejste ten obávaný náměstek, ze kterého lidé mají strach, ale docela milý společník. Dal bych přednost se-

Od té doby, když jsme u něho měli každý půlrok setkání všech duchovních celého okresu a stáli jsme před ním, šel vždycky jak polobůh, nikoho si nevšímal, a když uviděl mě, zastavil se a říká: ať žijou Verneřice. Copak děláte?

Karel Volejníček, soused, mně povídá: Milane, kdybych tě neznal, tak bych řekl, že jsi bonzák. Protože Grund a někomu podat ruku! Takže po této stránce jsem měl u něho zastání a církevněnačka, i potom církevněnačka tak nějak opatrně našlapovali.

Víte, tak to jenom tak, jaké tehdy byly doby. Takže farní kostel se podařilo opravit a byly tam bohoslužby.

Jak to bylo s ostatními kostely ve Vašem obvodu?

Druhý kostel byl Boží vrch. Co se týká stavby, nebyla to ruina, ale uvnitř byl úplně zdemolova-

P. Milan Frank SDB

Radovesice, kostel Všech svatých

tkání tady u skleničky vína, místo úřednímu vyřizování. - Zasmál se, podal mi ruku a šel.

ný, popsaný nápisy a tak. Jednou, když šli kluci na vojnu, trošku popili, a jak jsem je potkal, je-

den mně říká: víte, já jsem taky kdysi ministroval, ale potom

nebyly, takže tam popíjeli. Ty byly taky zbořeny.

Výstava „Zničené kostely severních Čech 1945–1989“ v prostorách Galerie Klementinum v areálu Národní knihovny České republiky v Praze probíhá do 21. ledna 2012. Přístupná je zdarma každý den s výjimkou pondělí od 10.30 do 18.00 hodin.

K výstavě byl vydán katalog. Obsahuje totožné informace s těmi, které jsou uvedeny na výstavních panelech, a je i podobně graficky ztvárněn. Zakoupit ho lze jak na výstavě, tak na recepci biskupské kurie v Litoměřicích (Dómské náměstí 9).

www.znicenekostely.cz

přišla ta doba... byli jsme tehdy ve čtvrté měšťance a měli jsme ředitele, který říkal: cha, vy jste babráci, kluci, co vy jste dokázali? My když jsme byli ve vašich letech, dokázali jsme zdemolovat dva kostely během jedné noci, varhany a tak. - A říká: on nás tak vyprovokoval, že jsme šli na Gottesberg a tam jsme pošlapali písťaly, zbytek jsme vzali a potom se s těmi písťalami pískalo po celé vesnici. - Já jsem nezjišťoval a neměl jsem možnost zjistit, kdo to byl, ale takové byly doby. Protože to jsou věci, kdy jeden člověk dovedl tak infikovat hloupé kluky, že to udělali. Takže to je Gottesberg.

Druhý, o kterém vím, jsou Valkeřice. Tam nic zvláštního nebylo, nanejvýš fara. Chodili tam chuligáni a možná drogomani a tak dále, ale tehdy ještě ty drogy tolik

Mukařov. Na Mukařov mám takovou vzpomínku. Když jsem přišel, už tam nic nebylo, rozbité lavice, sem tam nějaký zbytek oltáře a podobně. Byla tam babička, pro kterou jsem jezdil. Myslí, že se jmenovala Marešová a už je dávno dávno mrtvá. Ona byla kostelnicí a říkala: před asi třemi lety - to znamená rok šedesát devět, tak nějak - to byl kostel v úplně pořádku. A jednou se stalo, že odpoledne přijelo německé auto a oni vešli do kostela. Místní děti si hrály venku a teď tam

slyšely nějaké rány. Němci vyšli, nesli nějakou krabičku, sedli do vozu a odjeli. Děti přišly dovnitř, ze zvědavosti, co tam bouchalo, a viděly, že, tuším, třetí lavice, to si teď vymyslím, má odtrhnutá prkna a je tam nějaký papír. Rozbalily to a našly tam buď hodinky, nebo prstýnek. Tak hurá, tam je poklad! Takže přišli trošku starší, začali oddělovat prkna, potom přišla další parta, rozbíjeli lavice a tak dále. Mimo toho prstýnku nebo těch hodin ne našli nic, ale demolovalo se všechno. Potom i oltáře, protože to bylo v kurzu. Takže takové byly tehdy poměry.

Další kostel byl Rychnov, tam byli nějakou dobu vojáci a prostříleli strop.

A jací vojáci to byli, nebo co tam dělali?

Nevím. Říkali: byli tu vojáci a ti to prostříleli. A poslední byly Merboltice, kde měl chalupu pan biskup Trochta.

A jakým způsobem byly kostely likvidovány?

Odstřel, odstřelovali to. Navrtali co padesát centimetrů jednu díru, tam přišla nálož a potom to najeďnou... A já jsem, nevím teď který kostel, ale možná že právě valkeřický, protože tam šlo dívat se z dálky, fotografoval. Tam jsou vidět ty trhliny, to bylo bleskově. Čekal jsem, až to odpálí... a ty trhliny a kouř a potom ta hromada sutě...

A tu suť pak někam odváželi?

Protože to bylo uprostřed vesnice, tak to odváželi.

A Boží vrch? Ten byl přeci nad Verneřicemi v podstatě osamocený?

S tím nedělali nic. Takže tam to ještě, myslím, bude stát. Ale ostatní, to bylo zplanýrované.

Jak to bylo s kostelním mobiliářem? Ten se nějak předtím odvážel?

Já si myslím, že ne. Nikde nebyly sochy. Jestli je předtím neodezvěli do Litoměřic, to nevím. A jestli jsem odněkud taky sochy bral, tak to by mohlo být nanejvýš z Valkeřic, nebo z Mukařova, to vám nevím. Ale jinde nebyl mobiliář, jenom tak sem tam. Stopercentně to ale nevím, protože někde to bylo umístěné na faře. Jsem pětadvacet roků v důchodu, takže to tady, ten můj kyberneták (ukazuje na hlavu - pozn. red.), už všechno, co nebylo důležité, pouští z hlavy.

A na tom verneřickém farním kostele se pak dělaly ještě nějaké úpravy, nebo už byl po té opravě definitivně zachráněn?

Jak tam dělali střechu, tašky padaly na strop a nebylo to dobré. Takže jsem pozval známé z Ostravy, z Prahy a řekl jsem tajemníkovi, že bych to rád trošku opravil nebo upravil, že je v tom kostele chlívěk, a pokud se to má opravovat a dělat z toho depoziťář nebo lapidárium, tak aby to bylo trošku slušné. - Já po vás nic nechcu, jenom povolení, že tam budu mít mladé brigádníky, kteří

mně budou pomáhat. - Jo, jo, jo, v pořádku.

My jsme s Karlem Volejníčkem tajemníka, který byl v Benešově nad Ploučnicí, tak trochu ovlivnili. Karel říká: ty, toho chlapa musíme získat.

Byl svátek, nevím, Alois nebo něco, a Karel říká: ty kup flašku, já koupím salám a sejdem se tam a tam. Den před tím jeho svátkem jsme tam zašli a Karel byl takhle od huby a říká: pane tajemníku, víte, my jsme chlapi, nebudeme o tom moc vykládat, my vám přejem všechno nejlepší a tady máte flašku a tady máte salám. - A on jéje, co kdyby někdo přišel? - A Karel vytáhl šuplík ze stolu, vrazil to dovnitř a říká: už může přijít. - A od té doby jsme dostávali tři sta korun jako odměnu za abnormální výkon. Tak to stálo za to.

On nebyl špatný, byl ustrašený. Byl ekonom, takže ekonomii znal dobře, ale jinak... Potom onemocněl anginou pectoris, deset měsíců tam nebyl, jenom nám vzkazoval: prosím vás, ať není žádný průšvih. Tak my jsme průšvihy nedělali, ale dělali jsme si, co jsme chtěli. A pak nám byl hodně vděčný za to, že jsme nedělali velké průšvihy, aspoň navenek. Ale my jsme chodili na duchovní cvičení a tak dále. A když potom potřeboval léky ze zahraničí, tak tam byly sestry a páteři, kteří tam měli známé, tak se to zařídilo. Takže on nám byl vděčný a nedělal velké kontroly. Mně jenom kdysi říkal: tak jsem slyšel, že tam máte mládež. - Já na to, protože to byla pravda: no jo, ale to jsou ti, co jste povolil jako tu brigádu. - On se usmál a říká: no dobře, dobře. - A přišel Holoubek, bývalý generální vikář, a říká: máš tady mládež, co? - A já: jo, to je brigáda. - On se usmál, obrátil se, vytáhl pět

tisíc a říká: na, tady máš pro ně na svačinky. Ale neříkej to dále. - A to mně udál asi třikrát.

Pokud jde o pastorační stránku, říkal jste, že jste měl ve Verneřicích jen nějakých deset babiček na mše, jen ta první půlnocní, ta byla početná.

To byl bombast, ale jinak těch deset babiček. A já jsem přivezl takové tři.

Z těch okolních vsí, kde už nebyl kostel?

Ano. A teď si představte, byla zima, byl snh, protože je to šest set metrů vysoko, musel jsem odhazovat třicet metrů ke garáži, přijel jsem do Mukařova, babka vyšla ven a říká: já mám návštěvu, já dneska nejdu. A to se mně stalo třeba třikrát, takže jsem neměl nikoho, byl jsem unavený, uštváný. Jednou jsem málem omdlel, tak jsem musel jít do sakristie, tam jsem si chvíli poseděl a pak jsem skončil bohoslužbu. Tak tvrdé to bylo, no.

A co se týká pastorace, když jsem přišel, to byl jedenasedesátý rok, byl tam ředitel školy, za kterým jsem šel a říkal jsem: pane řediteli, já jsem za váma přišel, abychom se domluvili o přihláškách do náboženství. Já jsem místní farář. - Chvilí bylo ticho a pak říká: víte, já vám to řeknu otevřeně. Jsem tady jedenáct roků a tady se náboženství nevyučovalo. A já se postarám, aby se dalších jedenáct let zase nevyučovalo. - Říkám: děkuji vám za upřímnost, dobře.

Biskup Jan Baxant při slavnostním zahájení výstavy v Klementinu
Foto: Tomáš Kutil, Katolický týdeník

Bydlel na náměstí naproti kostelu v paneláku, a kdykoliv nějaká babička vzala děcko od mladých do kostela a chodilo už do školy, tak si je ředitel pozval a říkal: jestli bude chodit do kostela, tak ho nechám propadnout. A nedostane se na vysokou nebo k maturitě.

Ale z toho Mukařova tam začal chodit chlapec, který chodil do třetí měšťanky, takový šikovný kluk. Přišel za mnou jeho táta, železničář, skoro před penzí, takový tvrdý, a říká: pane faráři, nezlobte se, ale Pepík, nebo jak se jmenoval, nemůže chodit na faru. Zavola si mě ředitel a říkal, že jestli bude chodit dál na faru, že ho nechá propadnout z matematiky. A on je v matematice slabý. - Takže jsem mu to uznal. - Říkal: nezlobíte se na mě? - Já na to: ne, podívejte se, ředitel je natolik schopný, aby tu hrozbu udělal, a to by byla škoda. - Takže kluka jsem občas viděl, pozdravil mě, chvíli jsme mluvili, ale přestal tam chodit. Takové byly tehdy podmínky.

S P. Milanem Frankem hovořil
Martin Barus, archivář
Biskupství litoměřického.

Rozhovor upravila Jana Michálková

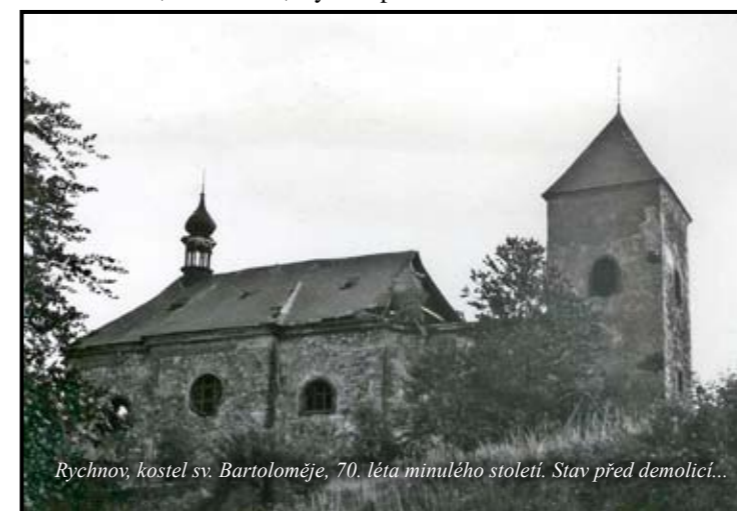
Zvukový záznam naleznete na
www.dltm.cz/audioarchiv

Foto: archiv Biskupství litoměřického

Výstava „Zničené kostely severních Čech 1945–1989“ v pražském Klementinu

Foto: Tomáš Kutil, Katolický týdeník

Rychnov, kostel sv. Bartoloměje, 70. léta minulého století. Stav před demolicí...

...kostel po demolici

Odstřelovali foto

Fara poměrně naplněná

Krajské město Ústí nad Labem je rozděleno na dva farní obvody. Farnost Ústí nad Labem – Střekov a dalších sedm farností spravuje R.D. Josef Mazura. Centrum města s arciděkanstvím má ve své správě J. M. can. arciděkan Miroslav Šimáček, spíše známý jako otec Mirek. Působí zde od roku 2002. Jeho farní obvod obsahuje větší polovinu města a dalších deset farností - Čermná, Chlumeč, Krásný Les, Libouchec, Nakléřov, Petrovice, Skorotice, Tisá, Velké Chvojno a Žežice.

Farnost Ústí nad Labem

Farní obvod Ústí nad Labem je značně rozsáhlý, na délku 25 km. Patří k němu dvanáct kostelů a dalších sedm budov. Přirozeným centrem je arciděkanství s kostelem Nanebevzetí Panny Marie.

V neděli přijde na mši svatou asi čtyři sta lidí, když jsou svátky, pět set. „Objevují se i nové tváře, které někdy ani neznám. Je zde určitá obměna lidí, zdá se, že jejich počet mírně narůstá. Pochopitelně celý život křesťana se neodehrává pouze při liturgii, ale také v dalších oblastech lidského života. Kněz musí vážit své možnosti a síly. Rozhodně bychom tady potřebovali ještě kaplana, sám kněz v krajském městě nemůže dělat všechno, být všude, to by nezvládl a časem by jeho přílišným akti-

vismem trpěli lidé. Prozřetelnost to v poslední době zařídila příchodem jáhna,“ říká otec Mirek.

Někteří věřící z okolních farností jezdí v záležitostech svého duchovního života do Ústí nad Labem. Ve venkovských farnostech jsou to často jen jedinci. Administrátor farnosti slouží bohoslužby v Tisé, Libouchci, Chlumci, Skorotících a každou pátou neděli v Arnultovicích. V ostatních kostelích je mše svatá jen jednou do roka, někde vůbec ne. V Nakléřově a Velkém Chvojně byl kostel odstřelen, v Petrovicích je kostel bez střechy. „V těchto farnostech mám s lidmi některé osobní kontakty, ale kostely tam nejsou. Je to misijní území, v tomto venkovském prostoru jsou to naprosté misie. Proto se lidé stahují tam, kde nacházejí společenství církve,“ poukazuje na situaci ve svém obvodu ústecký arciděkan.

Pastorace

Jak se daří pastorace, je hodně závislé na spolupráci s lidmi, kolik jich je ochotno pomoci. Na životě tohoto farního obvodu se aktivně podílí asi 60 až 70 různě angažovaných lidí. Jsou to ti, kteří se prakticky podílejí na chodu farnosti - vedoucí skupin, katechetky, členové dobrovolné charity, kostelníci, varhaníci, kuchařky, uklízečky, které tu pomáhají, lidé v ekonomické a farní radě a další. Velmi důležití jsou pastorační asistenti a asistentky. Bez jejich služby by bylo velmi obtížné zvládnout celý obvod. Podle slov arciděkana si tito lidé zaslouží velké uznání.

Děti se učí na arciděkanství ve třech skupinách. Jsou tu dvě katechetky, Hana Křížková a Anna Hrnčířová, pro mladší děti. Kněz se setkává s těmi staršími „dorostenci“, jak je sám nazývá, teď se jim věnuje jáhen. Každoročně písemně oslovují ředitele všech 24 škol v okruhu arciděkanství, ale reakce jsou téměř minimální. Výuku

náboženství využívá 30 až 40 dětí.

Neustálá snaha kněze podporovat **mládež** a být tu pro ni přináší pomalu své plody. „Měl jsem radost, že letos jelo dvanáct lidí z naší farnosti na setkání mládeže do Madridu. Bylo vidět, že jim světové setkání dalo impulz. O podzimních prázdninách jsme byli v Příchovicích, prožili jsme spolu tři dny, pozval jsem i letošní biřmovance. Svátost biřmování v letošním roce ve farním obvodu Ústí nad Labem přijalo dvacet dva kandidátů, z toho bylo patnáct mladých lidí. V poslední době mladí připravili prezentaci světových dnů mládeže v Madridu, vystoupili také na diecézním setkání, pomáhají s dětmi a podařilo se stanovit si setkání jednou za čtrnáct dní.“

Vysokoškolskou mládež doprovázel otec Mirek osm roků, nyní po roční přestávce se snaží nově najít, co by se dalo pro vysokoškolskou mládež dál dělat.

Mladé rodiny, to je skupina lidí, která je nejvíce angažovaná v životě, v práci, v rodině. Setkávají se neformálně podle možností. S některými z nich má kněz osobní kontakt, některé připravoval ke křtu, doprovázel je při konverzi. Rodiny spolupracují například při dětské mši svaté, která bývá dvakrát za měsíc.

Senioři mají svoji skupinku, starají se o ni dvě paní z farnosti a každou první sobotu v měsíci se scházejí v přízemí fary, v sálku nazvaném Nazaret. Hlavní službou kněze seniorům jsou pravidelné měsíční návštěvy se sv. přijímáním, příležitost ke svátosti smíření, podle potřeby svátost nemocných a v neposlední řadě pravidelné setkávání na faře pro ty, kteří mohou přijít. Na seznamu seniorů, kteří nemohou sami do kostela přijít a mají zájem o kontakt s knězem, figuruje dvacet jmen.

Velmi mnoho v tom dělá **dobrovolná charita**, je to asi deset žen-dobrovolnic, které se o seniory a nemocné starají. Dělají v ústeckém farním obvodu pro starší lidi velice dobrou práci, vedou v patrnosti, kdy mají svátky a narozeniny, dělají pro ně pravidelná setkání.

Místní kněz navštěvuje Domov pro seniory v Dobčicích a Domov pro

seniory na Severní Terasě. V obou je každý měsíc mše svatá. Ženy z dobrovolné charity připraví vše potřeb-

né ke slavení eucharistie, přivezou obyvatele na vozíčkách, připomenou narozeniny, o Vánocích připraví dárky atd. Kněz pak v domově navštíví některé nepohyblivé obyvatele.

V **nemocnici** bohoslužby nejsou, zatím se tato spolupráce nepodařila domluvit, přestože už bylo na ekumenické úrovni jednáno s několika řediteli. Personál je však velmi vstřícný a nestalo se, že by byly vážnější problémy s návštěvami. Ty probíhají poměrně často, protože si je lidé vyžadují.

Z pobytu v **trapistickém klášteře Matky Boží v Novém Dvoře** se na podzim vrátil jáhen Jiří Smolek, který tu už rok pracoval, a situace se tím změnila k lepšímu. Pomáhá s vyučováním náboženství v jedné skupině, s mládeží, při bohoslužbách, při návštěvách nemocných a v dalších činnostech.

Další život ve farnosti

O setkávání jednou v měsíci v prostorách arciděkanství požádali členové Kulturního sdružení občanů německé národnosti (KSONN). Je to skupina lidí, pamětníků, oživující historickou paměť národa. Biblickou hodinu vede každé pondělí R.D. Jiří Voleský z nedalekých Trmic. Vždy v úterý se na faře sejdou společenství Magnificat s doc. RNDr. Františkem Fialou, je to skupinka spíše starších lidí, kteří při svém posezení mimo jiné probírají životy světců a některé teologické otázky. K pravidelným zkouškám využívá sál s názvem Jan Pavel II. chrámový Sbor pro duchov-

ní hudbu pod vedením Mgr. Václava Urbana. Setkává se tu i schola, kterou tvoří asi deset dětí. Vede je Veronika Tomsová, samy se doprovázejí na různé hudební nástroje. Jednou do měsíce se tu na svém setkání potkají členky dobrovolné charity. Další z místních aktivit, Večeřadlo - modlitební společenství, probíhá jednou do měsíce. K následné eucharistické adoraci se přítomní potom sejdou ve farní kapli Panny Marie. Podruhé v měsíci Večeřadlo probíhá přímo v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Společenství členů III. řádu sv. Dominika je další skupinou věřících, která mívá svoje setkávání na arciděkanství. Ještě zde mají občasná setkání včelaři, Kulturní sdružení občanů německé národnosti a železničáři-turisté. Nově se také ve spolupráci s odborníky z farnosti podařilo obnovit webových stránek, které dělají dobrou službu.

Pěkným zvykem je čtvrtěční pracovní oběd, při kterém se setkají duchovní a nejbližší laičtí spolupracovníci. Nejen že se řeší pracovní problémy a lidé se vzájemně informují, ale je to možnost vytvářet dobré lidské vztahy a uvědomit si svou sounáležitost v církvi.

Každou neděli se pak setkávají kněží z města na společném obědě, který je příležitostí prohlubovat kněžské společenství a také konzultovat vzájemně pastoraci a navzájem si vypo-máhat.

Co jinde nemají?

Při **bombardování města v roce 1945** byl kostel Nanebevzetí Panny Marie vážně poškozen, od té doby má výrazně **vychýlenou průčelní věž**. Ta je charakteristickým znakem a Ústečané jej znají jako „kostel se šikmou věží“.

Jednou měsíčně se na arciděkanství setkávají ke společnému setkání **lékaři**. „Možná i proto, že můj otec byl lékař a že vím, jak je to náročné povolání. Myslím si, že je důležité, aby se i lékaři navzájem obohacovali, formovali,“ přiznává Miroslav Šimáček. „Je to takové kolegiální setkání. Hovoříme na témata, která je zajímavá, nebo vezmeme nějaký dokument, například Salvifici Doloris (Apoštolský list Jana Pavla II. „O křesťanském smyslu lidského utrpení“ z 11. února 1984 - pozn. red.) nebo některou z myšlenek Benedikta XVI., něco si přečteme, potom diskutujeme a nakonec vše vkládáme do modlitby,“ dodává.

Další věcí, která je zde na severu možná trochu mimořádnou, je **setkávání konvertitů**, a to dvakrát do roka. „Viděl jsem, že je tu řada konvertitů, kteří jsou o Velikonocích pokřtěni a dál už se jim nikdo nevěnuje, přestože je jasné, že by neměli zůstat opuštěni. Základní myšlenka byla pozvat je na setkání, kde by bylo pro ně zajímavé téma, kde by zaznělo i jejich osobní svědectví, kde by měli možnost povědět, jak se jim daří, a kde by také dostali odpovědi na své otázky. Samozřejmě důležité je, aby tito křesťané našli trvalé zázemí v některém trvale žijícím společenství,“ vysvětluje otec Mirek.

Na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně byla na přání tehdejší rektorky univerzity doc. Ing. Ivy Ritschelové, CSc., zachována kaple. Jednou za měsíc v ní probíhal program pod názvem Quo vadis. K besedě byly pozvány různé osobnosti, jako je RNDr. Jiří Grygar, CSc., prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc., a další. Nosnou myšlenkou byla snaha, aby iniciativa **Quo vadis** přesáhla hranice věřících lidí. V posledním roce byla tato iniciativa přerušena, nyní opět zvažují její pokračování.

Velkopáteční pouť na Mariánskou skálu

Velkopáteční pouť vznikla z kontaktu s bývalým primátorem města Petrem Gandalovičem, který chtěl na Mariánské skále nad Ústím nad Labem obnovit kapli Navštívení Panny Marie postavenou v roce 1680, obnovou v roce 1815 a zbořenou v roce 1976. Podařilo se ale jen připravit pár návrhů a vytvořit základní kámen, který požehnal biskup Pavel Posád. Dřevěný kříž se základním kamenem vyneslo v roce 2006 na Mariánskou skálu procesí poutníků spolu s představiteli města.

Dokončení na straně 19

Poselství Benedikta XVI. k světovému dni míru

Světový den míru připadá na 1. ledna 2012. Vybíráme z poselství papeže Benedikta XVI., které Vatikán zveřejnil 16. prosince 2011.

VYCHOVÁVAT MLÁDEŽ KE SPRAVEDLNOSTI A K MÍRU

Počátek nového roku, který je Božím darem lidstvu, se pro mne stává výzvou adresovat všem s velkou důvěrou a láskou své speciální přání pro nastávající dobu, aby byla skutečně ve znamení spravedlnosti a míru.

S jakým postojem máme hledět k novému roku? Pěkný obraz nacházíme v Žalmu 130. Žalmista říká, že člověk víry čeká na Pána „více než strážce na svítání“ (v. 6). Očekává ho s pevnou nadějí, protože ví, že on přinese světlo, milosrdenství a spásu. Takové očekávání se rodí ze zkušenosti vyvoleného národa, který poznává, že Bůh ho vychovává, aby se díval na takový svět, jaký opravdu je, a nenechával se porážet utrpením. Vyzývá vás, abyste na rok 2012 hleděli s postojem takového důvěry. Je pravda, že v končícím roce vzrostl pocit frustrace kvůli krizi, která trýzní společnost, svět práce a ekonomiku; krizi, jejíž kořeny jsou především kulturní a antropologické. Zdá se, jakoby na naši dobu sestoupil přikrov temnoty, která nedovoluje jasně vidět denní světlo.

Avšak ani v této temnotě nepřestává lidské srdce čekat na svítání, o němž hovoří žalmista. Očekávání je zvláště živé a patrné u mladých. Právě proto se moje zamyšlení obrací k nim a má přitom na zřeteli příspěvek, který mladí mohou a mají přinášet společnosti. Svě poselství ke 45. Světovému dni míru nazvané „Vychovávat mládež ke spravedlnosti a k míru“ bych tedy chtěl předložit z pohledu výchovy. Jsem zároveň přesvědčen, že mladí mohou svým nadšením a touhou po ideálech přinášet světu novou naději.

Mé poselství se obrací také na rodiče, na rodiny a na všechny, kdo působí v oblasti výchovy a formace, jakož i na zodpovědné za různé oblasti náboženského, společenského, politického, ekonomického, kulturního a mediálního života. Být pozorní vůči světu mladých, umět mu naslouchat a přisuzovat mu důležitost není pouhou možností, ale je to prvořadou povinností celé společnosti při utváření

spravedlivé a mírové budoucnosti.

Jde o to, abychom mladým odevzdávali postoj oceňující pozitivní hodnotu života a vzbuzovali v nich touhu prožívat život ve službě Dobru. V takovémto úkolu jsme zaangażováni všichni osobně.

Znepokojení, které v poslední době manifestovali mnozí mladí v různých částech světa, ukazuje jejich touhu hledět do budoucnosti s odůvodněnou nadějí. V současné chvíli existují různé aspekty, které prožívají s obavami: přání získat takovou formaci, která by je dokonaleji připravila na život, těžkost se založením rodiny a s nacházením stabilního zaměstnání, možnost účinně přispívat ke světu politiky, kultury a ekonomiky s cílem vytvářet společnost, jejíž tvář by byla lidštější a solidárnější.

Je důležité, aby jejich nepokoj i touha po ideálech, kterou v sobě mají, nacházely ve všech složkách společnosti náležitou pozornost. Církev hledí na mladé s nadějí, má v ně důvěru a povzbuzuje je, aby hledali pravdu, hájili obecné dobro a měli otevřený pohled na svět a oči schopné vidět „nové věci“ (Iz 42, 9; 48, 6)!

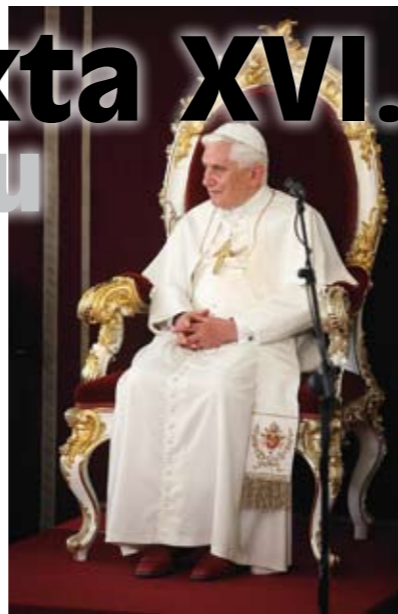
...

Pozvedat oči k Bohu

Před obtížnou výzvou kráčet po cestách spravedlnosti a míru nás může lákat to, abychom se spolu se žalmistou ptali: „Zvedám své oči k horám. Od kud mi přijde pomoc?“ (Žalm 121, 1).

Všem a zvláště mladým chci důrazně říci: „Svět nezachrání ideologie, ale jen obrat k živému Bohu, který je naším Stvořitelem, zárukou naší svobody, zárukou všeho skutečně dobrého a pravého... bezvýhradný obrat k Bohu, který je měřítkem toho, co je správné, a zároveň je věčnou láskou. A co jiného než láska nás může zachránit?“⁹ Láska má zalíbení v pravdě a je silou, která nás uschopňuje nasazovat se pro pravdu, pro spravedlnost a pro mír, protože ona všechno omlouvá, všemu věří, ve všechno doufá, všechno vydrží (srov. 1 Kor 13, 1-13).

Drazí mladí, vy jste pro společnost cenným darem. Nenechte se před těžkostmi ovládnout malomyslností a neuchylujte se k falešným řešením, která se často nabízejí jako ta nejsnadnější cesta pro překonání problémů. Neměj-

te strach se nasazovat, čelit námahám a obětme a volit si cesty, které vyžadují věrnost a vytrvalost, kterou a odanost. Prožívejte s důvěrou své mládí a hluboké tužby po štěstí, pravdě, kráse a pravé lásce, které zakoušíte! Prožívejte intenzivně toto období života, které je tak bohaté a plné nadšení.

Buďte si vědomi toho, že vy sami jste pro dospělé příkladem a stimulem a že jím budete tím více, čím více se budete snažit překonávat nespravedlnost a korupci, čím více budete usilovat o lepší budoucnost a budete se snažit ji vytvářet. Buďte si vědomi svého potenciálu a nikdy se neuzavírejte do sebe, ale pracujte pro zářivou budoucnost pro všechny. Nikdy nejste sami. Církev má ve vás důvěru, stará se o vás, povzbuzuje vás a touží vám nabídnout to nejvyšší, co má – možnost pozvedat oči k Bohu a setkávat se s Ježíšem Kristem, s tím, který je spravedlnost a mír.

Vy všichni, muži a ženy, pro něž je mír záležitostí jejich srdce - mír není dobrem již dosaženým, ale cílem, k němuž máme směřovat všichni, každý z nás! Hleďme do budoucnosti s větší nadějí a navzájem se na své cestě povzbuzujeme. Pracujeme pro to, abychom našemu světu dávali lidštější a bratrštější tvář, a uvědomujeme si, že jsme jednotní ve své zodpovědnosti vůči přítomným i budoucím mladým generacím, zvláště v tom, abychom je vychovávali jako lidi pokoje a jako tvůrce míru. S tímto vědomím vám zasílám své úvahy a svou výzvu: Spojme své duchovní, morální i materiální síly, abychom „vychovávali mládež ke spravedlnosti a k míru“.

⁹) BENEDIKT XVI., *Vigilie s mladými* (Kolín n./R. 20. srpna 2005): AAS 97 (2005), 885-886.

Celý text na www.dltm.cz

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Při různých besedách o zvonech bývá často dotazován, kde jsem se setkal s nejhezčími zvony, či spíše které zvony považuji za nejhezčí. Tuto otázku nemám rád, protože se na ni odpovídá velmi těžko a nějaká odpověď, která by tazatele uspokojila, zřejmě ani neexistuje. Zvon je sám o sobě uměleckým dílem a hodnotit umělecká díla je vždy velmi ošidné,

Kde mají nejhezčí zvony?

protože východiska a názory jsou vždy výsostně subjektivní a měřítko „kvality“ či „krásy“ jsou tudíž velmi relativní. Především je třeba si na samém počátku ujasnit, co vlastně chceme na zvonu posuzovat a hodnotit.

Dokonalý zvon (takový neexistuje) by měl být krásný na pohled, ale současně by jeho hlas měl povznášet lidskou mysl a lahodit sluchu. Dodejme, že splnění obou požadavků současně se poněkud vylučuje především díky exaktním fyzikálním zákonům, které jen sotva lze obejít. V našich věžích a zvonících nacházíme nepřehledné množství zvonů nádherných na pohled s mistrovskou a jedinečně vypracovanou výtvarnou výzdobou, ale jejich hlas by bylo lépe neposlouchat. Stejně tak je tomu ale přesně naopak. Velmi stručně uvedu, že hlas zvonu je tvořen překvapivě bohatou sestavou harmonických tónů, které by měly být v souladu, aby hlas zvonu byl krásný a lahodil. Jakmile někde vznikne nesoulad mezi těmito harmonickými tóny, i laik pozná, že s hlasem zvonu není něco v pořádku. Neumí sice přesně definovat problém, ale jasně slyší (a nepotřebuje k tomu většinou žádné hudební vzdělání ani kampanologické znalosti), že hlas zvonu je buď příliš agresivní, houpavý, křaplavý, řinčivý atd. Někdy to nemusí být vina zvonu, ale jeho příslušenství, které může být nevhodné (největší počet takových případů známe z amatérských instalací elektrických zvonících systémů). Ale to je jiná kapitola.

Jak souvisí krása zvonového hlasu s výtvarnou výzdobou? Možná více, než by se mohlo zdát! Sestava harmonických tónů vytvářejících hlas zvonu je dána tzv. profilem, „žeb-

rem“. Tloušťka stěny zvonu je totiž proměnlivá - jiná je na úhazovém věnci, kam dopadá srdce, a jiná je třeba bezprostředně pod čepcem se závěsnou korunou. V řezu stěna zvonu poněkud připomíná lidské žebro, proto se ve zvonařské hantýrce často užívá tento termín. Ideální zvonový profil je po celém obvodu zvonu hladký, bez hrbolů a výstupků. Jenže právě tyto hrboly a výstupky vznikají, když je zvon opatřen nápisy a reliéfo-

vou výzdobou - v řezu se projevují jako nepravidelnosti v profilu („žebro“). A právě to někdy může velmi nepříznivě ovlivnit hlas zvonu. Zkušení zvonaři vědí, že na některých místech na zvonu by se jakákoliv výzdoba vůbec neměla objevit, na jiných místech vadí méně. Ale většina zvonařů se shodne na tom, že čím je výzdoba méně a čím je tato střídmější, co se výšky reliéfu nebo počtu písmen v nápisu týče, tím je to pro hlas zvonu lepší. A tak máme především z doby baroka (17. a 18. století, kdy byl vzhled zvonu považován za prvořadý a byl ceněn více než libý hlas) na pohled překrásné zvony, skutečně prvotřídní umělecká díla, co se výzdoby týče, avšak jejich zvuk je přímo strašlivý. Mohl bych jmenovat konkrétní příklady i z naší diecéze, ale na stránkách tohoto časopisu to dělat nebudu. Naopak zvony z období renesance a pozdní gotiky mají výzdobu podstatně střídmější a po zvukové stránce mohou být i pro některé současné zvonaře někdy obtížně dosažitelným příkladem. Ne nadarmo se 16. století říká „zlatý věk českého zvonařství“. I v naší diecézi je takových zvonů více, za všechny bych jmenoval třeba nedávno restaurovaný zvon děkanského kostela v Postoloprtech (což ovšem neznamená, že by ostatní zvony v diecézi z této doby byly horší nebo méně cenné).

Takže odpověď na otázku, kde jsou v naší diecézi nejhezčí zvony, nejsem při nejlepší vůli schopen poskytnout. Dokonce i na různá

další „nej“ se neodpovídá jednoduše. Treba který zvon je v diecézi největší? A podle čeho? Máme zohlednit průměr úhazového věnce a výšku zvonu nebo jeho hmotnost? V řadě případů zvony, které mají menší průměr, váží více než zvony s průměrem větším, protože rozhodující je zde právě profil (tedy již zmíněné „žebro“). Víme, že mezi největší zvony v naší diecézi patří bezpochyby zvon ve věži děkanského kostela v Kadani, ale zatím si netroufám tvrdit, zda je podle všech hledisek skutečně „nej“... Takže ty čtenáři, kteří v tomto pojednání očekávají superlativy, nejspíš zklamau. Činím tak ale z přesvědčení, že u zvonů by o superlativy tohoto druhu mělo jít až na posledním místě...

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

Krátké zprávy z diecéze

Biskup Jan Baxant navštívil na Štědrý den litoměřickou nemocnici

Litoměřický biskup Jan Baxant navštívil na Štědrý den dopoledne Městskou nemocnici v Litoměřicích, aby se pozdravil s pacienty a jejich zaměstnanci a popřál jim požehnané Vánoce a šťastný nový rok. V doprovodu MUDr. Milana Zbořila, kardiologa, dlouholetého lékaře zdejší nemocnice, obešel téměř všechna oddělení, na kterých zůstali pacienti, kteří nemohli být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu propuštěni o Vánocích domů.

„Vánoce z křesťanského pohledu, to je prožívání blízkosti lidí. Chtěl bych, aby všichni ti, kteří tu jsou, věděli, že nejsou opuštěni, nejsou sami, že mají lidi, kteří se dostávají do jejich blízkosti, kteří na ně myslí. Zaměstnancům přeji především klidnou službu a nemocným přeji Boží požehnání,“ řekl biskup.

Mons. Jan Baxant, mj. předseda Rady zdravotnictví při České biskupské konferenci, navštívil litoměřickou nemocnici na Štědrý den během své tříleté biskupské služby již podruhé. Jeho návštěva byla i letos přijata lékaři, sestřičkami a pacienty velmi příznivě. Navazuje tím na tradici Štěpána kardinála Trochty, 17. biskupa litoměřického, který na Štědrý den nemocné a lékaře v nemocnici v Litoměřicích také navštěvoval.

Jana Michálková

Zádušní mše svatá za Václava Havla

Litoměřický biskup Jan Baxant sloužil ve čtvrtek 22. prosince 2011 zádušní mši za zemřelého Václava Havla. Rekviem za bývalého prezidenta se konalo v děkanském kostele Věch svatých v Litoměřicích.

Koncelebranty byli generální vikář litoměřické diecéze Stanislav Příbyl CSSR, probošt Svatoštěpánské kapituly Jiří Hladík O.Cr., děkan městské farnosti a kanovník kapituly Józef Szeliga, kanovník Karel Havelka, kněz třebeňské farnosti Tomasz Dziedzic a kněz losovické farnosti Roman Depa.

Mons. Jan Baxant charakterizoval Václava Havla slovem svoboda. Řekl, že člověk celý, se svou důstojností musí být nutně svobodný, aby byl šťastný, zdůraznil význam

Václava Havla v boji za osvobození Československa a lidí, kteří zde žili, a modlil se za to, aby ti, kteří vládnou, sledovali při svém počínání obecné blaho, ne vlastní prospěch. Připomněl rovněž Havlovo heslo o vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí s tím, že pravda a láska může v lidech vítězit, jen pokud budou bytostně svobodní.

Jana Michálková

Kostel sv. Alžběty v Teplicích byl před Vánocemi nasvícen

Ve čtvrtek 22. prosince 2011 bylo zprovozněno nové slavnostní nasvícení kostela svatě Alžběty v Teplicích. Díky čtyřiceti třem svítlům a kombinaci různě barevného světla vynikla architektura kostela, jehož autorem je přední rakouský architekt druhé poloviny 19. století Heinrich von Ferstel, autor Votivkirche a budovy univerzity ve Vídni.

Foto Zdeněk Traxler

Umocněna byla plasticita objektu, zejména bočních charakteristických částí kostela, vrchní část věže kostela je osvětlena intenzivněji. Osvětlení je provedeno standardními výbojkovými zdroji s teple bílou barvou a teple žlutou barvou světla. „Vzhledem k důležitosti památky byl jako podklad vytvořen trojrozměrný model kostela, na kterém byly různé možnosti osvětlení testovány. Díky této simulaci se podařilo vybrat optimální způsob nasvícení,“ řekl Vítězslav Chmelík, ředitel firmy Eltodo-Citelum, která osvětlení realizovala.

Pořízení slavnostního osvětlení kostela svatě Alžběty financovalo z poloviny město Teplice a z poloviny společnost Eltodo-Citelum. I přes složité podmínky při výkopových pracích v okolí kostela se celou

akci podařilo realizovat v rekordně krátkém čase. Slavnostní osvětlení bylo navrženo tak, aby mělo nízké provozní náklady. Jeho celkový příkon jsou necelé čtyři kilowatty.

Jan Rafaj, tiskový mluvčí skupiny Eltodo

Setkání bohoslovců s biskupem

V období Vánoc se v Litoměřicích uskutečnilo tradiční setkání litoměřického biskupa Jana Baxanta s bohoslovci, kteří studují za litoměřickou diecézi. Během mše svatě přijal bohoslovec Vít Machek „kandidaturu čekatele na jáhenství a kněžství“. Po mši svatě následoval slavnostní oběd za přítomnosti biskupa a generálního vikáře spolu s osmi bohoslovci.

P. Martin Davídek

Ubytovna s cizinci v Litoměřicích končí

Dne 15. prosince 2011 ukončila Diecézní charita Litoměřice po téměř dvanácti letech projekt, kdy zajišťovala ubytování pro cizince s vízem za účelem strpění pobytu. Důvodem ukončení služby je skutečnost, že v průběhu posledních let soustavně klesá počet cizinců, kteří žádají o mezinárodní ochranu.

Diecézní charita Litoměřice zahájila projekt v roce 1999 na základě smlouvy se Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR. Během téměř dvanácti let ubytovala více než tisíc cizinců z téměř dvaceti zemí světa.

V posledních třech letech soustavně klesá počet žádostí o azyl, které jsou podány v České republice. Ve druhém pololetí roku 2011 využívali ubytovací služby pouze tři cizinci. Zejména z tohoto důvodu bylo rozhodnuto, že nadále budou tyto strpitelé ubytováni v Pobytových střediscích MV (dříve tzv. „uprchlické tábory“). Poslední tři ubytovaní odcestovali z Litoměřic v pátek 15. prosince.

Roman Striženec, DCH Litoměřice

Historici prozkoumali kostel sv. Vavřince v Rumburku

Barokní kostel sv. Vavřince v Rumburku se po 328 letech dočkal zhodnocení své stavební historie. Pracovníci Národního památkového ústavu v Ústí nad Labem vypracovali stavebně-historický průzkum klášterního kostela, s jehož stavbou

se začalo roku 1683. Ten hradila Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk za pomoci dotace z Programu rozvoje venkova ČR - Programu LEADER prostřednictvím Místní akční skupiny Šluknovsko. Rumburské děkanství tak získalo informace o stavební historii kostela, který byl srdcem kapucinského kláštera u sv. Vavřince. Součástí průzkumu je obrazová dokumentace a půdorysné zaměření. Průzkum je důležitým dokumentem pro vyhotovení projektové dokumentace, nezbytné pro zahájení celkové stavební obnovy kostela.

Barokní kostel sv. Vavřince v Rumburku je spolu s bývalým klášterem a loretánskou kaplí Panny Marie nejvýznamnější architektonickou památkou na území města Rumburk. „V rámci Šluknovského výběžku je jediným novověkým klášterním kostelem. Postaven byl podle plánu kapucinského kněze a stavitele P. Georgia Monacensia v letech 1683-1685. Impuls k výstavbě dala závětř hraběte Franze Eusebia z Pöttingu, majitele rumburského panství a velvyslance habsburského dvora ve Španělsku. Výstavbu hradil rod Liechtensteinů a Pöttingů,“ uvedl kněz Jozef Kujan, ředitel salesiánské komunity, která spravuje farnosti v Rumburku a okolí. Do roku 1950 patřil kostel kapucinskému řádu. Po násilném zrušení kláštera byl užíván církví československou, pravoslavnou a od roku 1957 opět římskokatolickou. Kostel sv. Vavřince je celoročně přístupný jako součást areálu rumburské Lorety. Konají se zde příležitostně mše svatě, koncerty a doprovodné kulturní akce. Vystavuje se zde klášterní betlém.

„Poslední generální oprava kostela sv. Vavřince proběhla v letech 1913-1914. Zatímco areál Lorety v Rumburku, s nímž je kostel sv. Vavřince stavebně propojen, prochází od roku 1996 stavební obnovou, samotný klášterní kostel je v havarijním stavu. Trpí dlouhodobou neúdržbou, kterou způsobily společenské změny po roce 1945 a nedostatek financí po roce 1989,“ připomíná průvodkyně v rumburské Loreti Barbora Hildebrandtová. Nutná je zvláště oprava střechy a odvodnění objektu. Krov a vnitřní výzdoba jsou napadeny dřevokazným hmyzem, obvodové zdi trpí zvýšenou vlhkostí a v neutěšeném stavu je fasáda. Náklady na opravu kostela se odhadují na deset milionů korun.

Klára Mágrová, ŘKF Rumburk

Orelský vánoční šachový turnaj v Turnově

Tradičního šachového turnaje na svátek svatého Jana Evangelisty v Turnově se účastnilo 18 hráčů, tentokrát přesně polovina domácích a polovina hostů, a to i z širokého okolí. Nebyla nouze o napínavé partie ani o překvapivé výsledky, i ten nejposlednější uhrál alespoň bod, i nejlepší - 1. Tomáš Brouček a 2. Jan Zima - ztratili jeden a půl bodů z 9 partií, následovali se 6 a půl body 3. Petr Buchar, 4. Miroslav Frank a 5. Stanislav Lamač. Příští turnaj se chystá opět v turnovské orlovně 28. dubna 2012 již od 8 hodin.

R.D. Vít Jíza, Semily

Biskup požehnal tříkrálovým koledníkům

V pondělí 2. ledna 2012 dopoledne se v kostele Věch svatých v Litoměřicích uskutečnilo slavnostní zahájení Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi s promluvou a požehnaním Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického.

Sešli se tu zástupci koledníků z různých míst diecéze v počtu téměř padesáti dětí. Přijeli nejen z Litoměřic, ale také z Lovosic, Ústí nad Labem, České Kamenice a Mostu. Žehnáni se zúčastnily také děti z litoměřického skautského oddílu.

Po žehnáni se koledníci sešli k malému pohoštění v sídle Diecézní charity Litoměřice na Dómském náměstí, kde společně zazpívali koledy za doprovodu mladého klávesisty Pavla Lendela. Poté již někteří z nich vyšli se zapečetěnými pokladničkami do ulic města a okolních obcí. Diecézní charita Litoměřice v ten den koledovala v Počaplech, Mlékojedech, Nučnicích a okolí Dómského náměstí.

Foto Jiří Vopálenský

Každá tato sbírka má své poslání a cíl – obecným záměrem Tříkrálové sbírky 2012 je podpora charitního díla, pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí. Diecézní charita letos z této sbírky podpoří nově vzniklé Dobrovolnické centrum a terénní práci Poradny pro uprchlíky a migranty DCH Litoměřice.

Na webu www.dchltm.cz v sekci Tříkrálová sbírka jsou k dispozici všechny průběžné informace.

Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Lounský chrámový sbor uvedl Rybovu mši

Chrámem svatého Mikuláše v Lounech zněla v poslední den roku 2011 Česká mše vánoční „Hej, mistře“ od Jana Jakuba Ryby. K jejímu provedení se sešel Lounský chrámový sbor pod vedením sbormistra Petra Bernarda, pro který je „Rybovka“ na Silvestra tradiční akcí už mnoho let, a spolu s ním i vzácní hosté - zpěváci z jiných sborů a nadšení muzikanti. Sólisty byli Kateřina Štolová, Zdeňka Menzlová, Jan Havrlant a Jaroslav Havrlant. Rozloučili jsme se tedy se starým rokem krásnou hudbou a Nový rok jsme mohli přivítat dobře naladěni, což je nejen krásné, ale i vzácné. Krásný, požehnaný nový rok přeje za Lounský chrámový sbor svým příznivcům i přátelům

Helena Zdislava Nejedlá

Přestože i tentokrát byl zájem posluchačů o tento koncert obrovský, kanovník a děkan lounské farnosti Werner Horák k tomu dodává: „Neoznamujeme vám nic, co by bylo neobvyklého. Sešli jsme se jak zpěváci, tak i muzikanti v hojném počtu a udělalo nám to radost.“

Jana Michálková

Další fotografie na str. 23

Betlémské světlo pro Jeníkov

Koncem října mě velmi oslovil jeden rozhovor, kdy nám slečna Martina, se kterou jsem mluvila, povídala o betlémském světle a o tom, že by bylo pěkné ho dovézt i do Jeníkova.

Hned od první chvíle mě ta myšlenka velmi nadchla a rozhodla jsem se, že betlémské světlo nejen přivezeme, ale že ho osobně rozdáme i do všech domácností v Jeníkově. Bývá zvykem, že si lidé betlémské světlo odnášejí do svých domovů během Štědrého dne, kdy mají možnost si ho vyzvednout třeba v kostele. V jeníkovské farnosti, která je adoptivní farností farního týmu ve Vranově nad Dyjí, však o Vánocích bohoslužby nebývají, takže zdejší lidé tuto možnost nemají.

Navic myšlenka roznést betlémské světlo osobně a do všech domácností byla umocněna tím, že se tak více můžeme v předvánočním týdnu setkat s místními lidmi a popřát jim pokojné svátky. Dalším důvodem bylo to, že většina lidí by si pro něj do kostela nepřišla.

Foto Dana Tichá

A tak jsem se spolu s Luckou v neděli 18. prosince vydala do severních Čech – do Jeníkova. V pondělí ráno jsme si vyzvedly betlémské světlo na děkanství v Teplicích u bratří salesiánů. Abychom jeho sílu ještě více umocnily, vyšly jsem s ním po Jeníkově po setmění.

A jaké byly reakce lidí? Různé. Někde na nás jen tak koukali, někde betlémské světlo nechťeli, ale nad tím vším převažovalo to, že většina lidí si svíčku nakonec donesla.

A co mně osobně rozdávání betlémského světla v Jeníkově dalo? Znovu jsem si mohla uvědomit, že osobnímu kontaktu se nic nevyrovná. Že i v Jeníkově žije mnoho dobrých lidí, a to i přesto, že do kos-

tela nechodí. Znovu mně to dodalo sílu, abych do Jeníkova jezdila dál, a to nejen o Vánocích. Také úsměv a přání k Vánocům od lidí byly velmi milé. BOHU DÍKY, že jsme tuto akci mohly uskutečnit.

Napsali jste...

„Nezapomenu, s jakou radostí držel svíčku s betlémským světlem jeden pán, který snad nikdy dříve o něm neslyšel. A že bydlel v pokoji v přízemí a bylo vidět dovnitř, chtěla jsem se tam podívat, když jsme znovu procházely kolem. S manželkou si povídali a plamínek hořel mezi nimi na stole. Tento zážitek ve mně utvrdil to, že je správné, že jsem pomohla betlémské světlo v Jeníkově roznést,“ vzpomíná Lucka.

Dá-li Pán, rádi tuto akci příští rok zopakujeme!

Dana Tichá, Jeníkov

Zemřel dr. Václav Durych

Ve středu 23. listopadu 2011 zemřel v Teplicích po dlouhé těžké nemoci ve věku 81 let RNDr. Václav Durych, syn významného českého katolického spisovatele, básníka a publicisty, Jaroslava Durycha. Po většinu svého života žil v Praze a do Teplic se přistěhoval v roce 2008. Když se již pro svůj špatný zdravotní stav nemohl účastnit na bohoslužbách, zapojil se do života teplické farnosti tím, že přijímal ve svém bytě návštěvy farníků k besedám, psal příspěvky do Farního zpravodaje a P. Jan Hurník mu pravidelně posloužil svátostmi. Zdejší kraj se mu zalíbil pro svou bohatou historii. Pokračoval v publikační činnosti a v práci na svých oblíbených tématech - zejména o historii barokní zbožnosti v Čechách.

Dr. Václav Durych se narodil 5. srpna 1930 v Olomouci, kde jeho otec, tehdy již známý 44letý spisovatel, byl vojenským lékařem. Vystudoval v roce 1953 přírodovědeckou fakultu Karlovy univerzity v Praze, později učil na středních školách a pracoval v mikrobiologii. Šel ve šlépějích svého otce jako přesvědčený katolík se zájmem o historii. Po smrti svého otce (1962) se ujal jeho díla a vydání jeho děl. K tomu však mohlo dojít alespoň částečně až po uvolnění politické situace ve státě v letech 1968-1969, kdy vyšly otcovy hlavní historické romány „Bloudění“ z doby třicetileté války, „Služebníci neužiteční“ o japon-

ských misích v 17. století a řada dalších jeho spisů. Kompletní dílo pak mohlo zásluhou Václava Durycha vyjít až po převratu v 90. letech.

Zasloužil se tedy o vydání otcova díla, ale napsal o něm i několik desítek statí do různých periodik. Václav Durych se stal nejen editorem děl Jaroslava Durycha, ale i publikací o životě a díle Jaroslava Durycha, jeho životopisu, obsáhlého soupisu (bibliografie) jeho díla a jeho ohlasu v české literatuře. Později zpracoval archivní materiál a vydal otcovu korespondenci s přáteli a významnými osobnostmi. Zanechal tak odkaz budoucím generacím o svém velkém otci.

Václav Durych však byl i sám literárně činný. Stal se autorem několika knih, zejména povídek. V letech 2003-2008 vydával měsíčník Katolická cesta (původně Katolík-revue), kterému dal podtitul „Časopis tradičních katolíků“ a hlásil se tak k tradičnímu („konzervativnímu“) katolictví. V příspěvcích pod názvem „Kulturní boj“ napravoval na pravou míru různé vžití mýty z českých náboženských dějin, zejména od husitství po Jiříka z Poděbrad. Založil internetovou adresu „Duše a hvězda“ podle názvu otcova románu, kde probíhala diskuse na různá duchovní témata. Psal články do několika časopisů. Zdůrazňoval hluboké kořeny katolické víry v Čechách, množství svatých, kteří se za náš národ přimlouvají u Boha, a odmítal názory o „nejateističtějším národě“ v Evropě.

Jeho smrt nastala nečekaně po krátké hospitalizaci v teplické nemocnici. Se zesnulým jsme se rozloučili v pátek 2. prosince 2011 v Kostelci nad Ohří (farnost Budyně nad Ohří), kde žijí jeho příbuzní. Zádušní mši svatou před vystavenou rakví a padesátkou jeho příbuzných, přátel a známých sloužil v kostele sv. Petra a Pavla místní budyňský farář P. Uličný, koncelebrovali salesián P. Hurník z Teplic a benediktin P. Valík z Počapel. Jeho ostatky byly pak uloženy do rodinného hrobu na místním hřbitově. R. I. P.!

Norbert Krutský, Teplice

Výsledky sčítání lidu a sociologie náboženství na ústecké univerzitě

Nedávne publikování výsledků sčítání lidu 2011 a zejména data spojená s vírou a církvemi je příležitostí podívat se na vývoj sociologie náboženství na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad

Labem (v jaké podobě je současná sociologie na UJEP).

V letošním akademickém roce se rozběhl kurz sociologie a psychologie náboženství s kapacitou 12 hodin na semestr, respektive 48 hodin na čtyři semestry. Předmět jsem nabídl, protože se zabývám tímto tématem již dlouho a jevílo se mi užitečné nabídnout jej Univerzitě 3. věku na UJEP. Byl jsem mile překvapen zájmem, který projevil třicet lidí.

První semestr je koncipován spíše prakticky, má ukázat současné trendy, výzkumy, osobnosti atd. Jak se ukázalo, byl to dobrý odhad, protože posluchači preferují konkrétní a praktické informace o současné náboženské scéně a podobách spirituality a víry.

Hodně zaujala prezentace výzkumu na středních školách (KAM), seznámení s českými osobnostmi Romanem Videm z brněnské univerzity a Zdeňkem Nešporem atd. Podle všech dostupných publikací a zpráv je vnímán trend rostoucího zájmu o spiritualitu, ale zároveň nedůvěra k instituci církvi. Odborníci to vyjadřují slovy deinstitucionalizace a individualizace, což znamená zjednodušené řešení odklon od institucí a soukromé prožívání spirituality. To potvrdily i výsledky posledního sčítání lidu, které sice nejsou reprezentativním průzkumem, ale způsob pokládání otázek a jejich odpovědi, které jsou k dispozici, potvrzují nárůst skupiny, která věří, ale nehlásí se k církvi.

Publikování výsledků sčítání lidu právem vyvolalo hodně pozornosti. Reagovali představitelé církvi, sociologové, publicisté a novináři.

Mezi prvními reakcemi byla tisková zpráva České biskupské konference vydaná téhož dne ve večerních hodinách, která zdůraznila, že se velké změny v postojích k víře neodehrávají, že počty křtů a účastníků bohoslužeb jsou stabilní. Titulky novinářských komentářů způsobem sobě vlastním zdůrazňovaly akčně věci, které je zaujaly, např. že ovečky si najdou cestu samy, církve ztrácejí atd. Nejsolidnější komentář podle mého názoru nabídl pořad Události ve 22 hodin, kam byli pozváni vysokoškolský kaplan a přednosta etického ústavu Marek Orko Vácha a sociolog Petr Soukup.

Marek O. Vácha vyzdvihl potřebu porozumět skupině 700 000 lidí, která se hlásí k víře, ale ne k církvi, naznačil, že se může mýjet nabídka

církvi a poptávka lidí. Zároveň připomněl, že po roce 1989 se často aktivity církve setkávají s aktivitami společnosti. A že se ukazuje, „že katolické náboženství se stává náboženstvím intelektuálů, že je dnes víra spíše otázkou lidí vzdělaných a lidí z velkých aglomerací, což taky nebylo“. Sociolog potvrdil trendy, které k nám přicházejí ze západní Evropy, a připomněl i výsledky výzkumů, které jsou v současné době k dispozici.

Výsledky sčítání a rostoucí zájem o sociologii náboženství, viděno počtem reprezentativních výzkumů, počtem publikací a rozvojem vysokoškolského studia zejména v Brně a Praze, napovídají o rostoucím zájmu o roli náboženství v současné společnosti. Teorie o sekularizaci je v současné době nově redefinována, což znamená, že např. jeden z hlavních představitelů teorie sekularizace, Peter Berger, přiznává, že se jeho představy nenaplnily, že se mylí a že je třeba nově formulovat roli náboženství v současné společnosti. Rostoucí vliv islámu a další spory náboženské povahy napovídají o trendu deprivatizace, stručně řečeno, že privatizace náboženství se neděje a naopak náboženství se nově dostává do veřejného života s větší intenzitou. To vše může být náповědou pro pastorační a hledání, respektive rozlišování účinnosti forem nové evangelizace. Zájemce o některé výzkumy a jejich komentáře odkazují na svoje webové stránky (www.josefhurt.cz), tag sociologie náboženství (prokliknout slovo sociologie náboženství pod článkem – navigace k dalším článkům o sociologii náboženství).

V dnešní situaci je zřetelné, že sekularizační perspektiva již není adekvátním nástrojem pro porozumění místu a roli náboženství ve společnosti, a proto je nutno interpretační rámec sociologie náboženství rekonstruovat.

R.D. Josef Hurt, Křtiny

Štědrovečerní modlitba v Petrovicích

Dne 24. prosince 2011 ve 22 hodin se v ruinách farního kostela sv. Mikuláše v Petrovicích měli opět možnost setkat při společné štědrovečerní modlitbě nejenom všichni Petrovičtí, ale i přespolní z Nakléřova a Krásného Lesa. Na základě písemného svolení kanovníka

a ústeckého arciděkana Miroslava Šimáčka, excurrando administrátora farního obvodu Petrovice, ji tu „sloužil“ za účasti přibližně šedesáti shromážděných mladých i starých lidí dobré vůle Mgr. Jan F. Teister, řídicí učitel v Petrovicích.

Při letošní společné štědrovečerní modlitbě pod širým nebem plným jasně zářících hvězd (petrovický kostel totiž nemá od roku 1988 střechu), která byla daleko široko jediná (u kostelů v Čermné, Chlumci, Krásném Lese, Libouchci, Tisé, ... zůstaly na Štědrý den dveře uzavřené), se premiérově představil sbor složený z členů početné pěstounské rodiny z Petrovic, který se sám také doprovází na klavíru. Příhodné rytmické písně ze zpěvníku Hosanna v jejich podání, zejména píseň díkyvdání Bohu za rodiče (zpívaná manželou Norbertem a Inkou Husákovými) a děti (zpívaná dětmi v pěstounské péči manželů Husákových) po díkyvdajících a prosebných přimlouvách, mnohé dojala k slzám.

Ústředním tématem naší modlitby se stalo „OČEKÁVÁNÍ“. I přesto, že naše každodenní očekávání se ne vždy k naší spokojenosti vyplní, máme být přesto šťastni za to všechno, co máme, protože na světě je pořád stále dost těch, jejichž očekávání nejsou jako ta naše - tj. zbytečná a navíc sobecká...

Letošní společná štědrovečerní modlitba byla tak, jak to v Petrovicích bývá již zvykem, náležitě obohacena o živou betlémskou scénérii v podání současných i bývalých žáků Základní školy a Mateřské školy Petrovice (Františka a Marie Kabrhelových, Natálie Pinknerové, Martina Dlaska a dalších). Díky tomu mohli návštěvníci reálně prožít historické události, které se odehrály před více než dvěma tisíci lety ve vzdáleném Betlémě.

„Chvalte všichni národové, chvalte Hospodina...“ zaznělo nad krušnohorskou krajinou z chudého petrovického chrámu. Nechť se toto radostné zvolání, v němž se vyjevila obrovská naděje všech Petrovičtých, stane povzbuzením také pro všechny ostatní obyvatele Krušných hor. „Chvalte všichni národové, chvalte Hospodina“ bez rozdílu, protože On přišel za každým z Váš.

Jan František Teister, Petrovice

Pište nám na adresu zdislava@dlm.cz

OBLASTNÍ CHARITA MOST

Klub pro zdravotně postižené a jejich rodiče

Oblastní charita Most je pátou Charitou litoměřické diecéze, o jejíž činnosti se díky časopisu Zdislava můžete dočíst. Přestože vznikla až v roce 2000, patří rozsahem svých služeb v litoměřické diecézi k největší, kontaktních míst je tedy několik. Sekretariát naleznete na adrese Jilemnického 2457, 434 01 Most, kontakty na jednotlivé služby a zařízení na www.charitamost.cz.

Na to, kde všude Oblastní charita (OCH) Most působí, jsme se zeptali ředitelky Mgr. Evy Čenkovičové, která vedoucí funkci zastává již od roku 2001 (s výjimkou roků 2005 a 2006, kdy OCH Most řídil Mgr. Leo Steiner).

„Poskytujeme sociální služby a humanitární pomoc na území tří okresů - Most, Chomutov a Teplice. Naším zájmem je však respektovat služby a působení také ostatních charit litoměřické diecéze. Konkrétně v Chomutově provozujeme terénní programy, nízkoprahová zařízení, sociální poradny, ale do města jsme vstoupili v době, kdy zde již více let působila a působí charitní pečovatelská a ošetřovatelská služba Diecézní charity

Litoměřice. Taktéž v teplickém okrese nechceme narušovat působení Oblastní charity Teplice, působíme tedy jen v Duchcově a Oseku,“ vysvětluje paní ředitelka.

Jak Charita začínala

První služba OCH Most, stejně jako ty nadcházející, vycházela jednoznačně z potřeb místních obyvatel. Na prvním místě byla nutnost pomoci dětem ze sociálně slabého prostředí – především romským dětem – s přípravou na základní školu. Jednalo se hlavně o přípravu dětí k zápisu, ale také o následnou pomoc při absolvování povinné školní docházky. Nic podobného v Mostě před jedenácti lety nebylo. Prvním zařízením tedy bylo nízkoprahové zařízení Sovička – nyní sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Sovička vždy byla a je otevřena dětem od čtyř let až do dospělého věku.

Při výchově dítěte je však neodmyslitelnou součástí jeho rodina, od začátku působení tedy pracovníci, kteří se věnují dětem, chodí do rodin, poskytují asistenci i poradenství v jednání s úřady, ve fungování rodiny, v zajištění potřebných podmínek dětem a v dalších věcech, s kterými pracovníci OCH Most podle potřeb konkrétních rodin pomáhají.

Jedna z největších v litoměřické diecézi

Jelikož potřeba služeb, především pro lidi ze sociálně slabého prostředí, stále rostla, OCH Most pohotově zareagovala. Dohodla se s městem Osek, které mělo zájem o to, aby na jeho území a pro jeho obyvatele fungoval azylový dům. Město Osek ten účel rekonstruovalo dřívější farní budovu, kterou jí převedla církev. V srpnu roku 2002 tedy byl azylový dům posvěcen panem biskupem Josefem Kouklem a Charita zde mohla začít sloužit potřebným.

V roce 2005 požádalo o poskytování sociálních služeb také město Duchcov a v roce 2009 rovněž město Chomutov. V Litvínově převzala mostecká Charita služby zaniklého občanského sdružení Společně soužití, což představuje dvě sociální poradny a terénní práci v Litvínově i v Litvínově-Janově. Od roku 2009 je to i nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Domino. Většina služeb mostecké Charity se zaměřuje na sociálně slabé rodiny, na romské komunity ohrožené sociálním vyloučením, nyní ale také na řešení zadluženosti těchto rodin.

V současné době realizuje OCH Most 14 sociálních registrovaných služeb na 24 místech - v Mostě, v Chomutově, v Litvínově, Duchcově a Oseku. Kromě toho zprostředkovává pomoc s ošacením a pomoc potravinovou.

Rozšiřovat či rušit služby

V současné době se, podle slov paní ředitelky, mostecká Charita spíše než na rozšiřování soustřeďuje na udržení stávajících služeb, což je pro ně prioritou. V budoucnu by pak chtěli rozšířit služby pro seniory a zdravotně postižené občany.

Zahraniční spolupráce

OCH Most je velmi aktivní také ve spolupráci se zahraničními kolegy. V současné době intenzivně spolupracuje s Diecézním svazem Drážďany, s nímž realizuje tříletý příhraniční projekt v rámci Cíl3, s Červeným křížem Bautzen, se Základní školou vévody Heinricha v Marienbergu, Lidovou solidaritou Freiberg a dalšími. Díky této spolupráci a návštěvě sociálních služeb v Německu získávají pracovníci OCH Most mnoho zkušeností praktických i teoretických, což bezesporu vede ke zkvalitnění jejich práce.

Na otázku, jak vnímají služby Oblast-

Příběh paní Evy z Azylového domu Osek

„Jmenuji se Eva a je mi 29 let. Už v šesti letech jsem se stala zdravotně postiženou. Od 13 let jsem vyrůstala v dětském domově. Po odchodu z dětského domova jsem se vrátila zpět k matce, protože jsem neměla kam jít. To jsem však neměla dělat. Vzala mi všechny mé úspory a vyhodila mě na ulici. Nezbylo mi nic jiného, než jít bydlet k mému nevlastnímu otci, kde jsem poznala mého současného přítele. U nevlastního otce jsem bydlela rok, poté jsme si s přítelem našli podnájem. V té době mi byl svěřen do péče můj mladší bratr, který byl v té době drogově závislý.

V podnájmu jsme všichni nemohli žít, a tak jsem byla nucena s bratrem odejít a požádat o pomoc Azylový dům Duchcov. Zaměstnanci se nás ujali a pomohli mému bratrovi najít vhodnou léčebnu.

Po jeho odchodu do léčebny jsem šla bydlet do penzionu, kde jsem měla smlouvu na tři roky. Poté jsem se nastěhovala k matce mého přítele. Po pěti letech společného bydlení jsem už nemohla vydržet její neustálé komandování. Sama jsem musela odejít, jiné řešení jsem nenašla. Neměla jsem kam jít a k tomu mi nedopatřením pozastavili výplatu invalidního důchodu, tudíž jsem neměla dostatek financí na jiné bydlení. Od nevlastního otce jsem se dozvěděla o Azylovém domu Osek. Požádala jsem zaměstnance Azylového domu Osek o pomoc. Nabídlí mi zde ubytování. Pomohli mi získat zpět invalidní důchod, podal žádost o kartu mimořádných výhod pro zdravotně postižené, naučili mě pracovat s počítačem a internetem - a to nejdůležitější, našla jsem si s jejich pomocí i podnájem.“

ní charity Most ti, kteří je přijímají, odpověděla paní ředitelka Čenkovičová: „Samozřejmě se setkáváme s vděčností i s nevděkem nebo s nepochopením naší role. Jsme církevní organizace, jsme ti, kdo podávají pomocnou ruku. Vždy chceme jít se strádajícím kus jeho cesty. Jsem vděčná, že máme spolupracovníky, kteří svou práci pojmají za službu a mají otevřené srdce i pro ty, kteří

vděkem neoplyvají. Jsou ochotni dát další šanci člověku, který předešlou cestu nezvládl. Těší nás společně, když pomůžeme například matce s dětmi opět se „postavit na nohy“, vyjít z našeho azylového domu do bytu, s výhledem finančního zajištění, případně zaměstnání.“

Připravila Edith Kroupová, DCH
Litoměřice

Klub pro zdravotně postižené a jejich rodiče - canisterapie

Dokončení ze strany 11

Miroslav Šimáček při této příležitosti napsal atypickou křížovou cestu, tak aby byla srozumitelná pro lidi, kteří věřící nejsou. Na místě zbořeného kaple umístili kříž, základní kámen odnesli zpět do kostela, kde podle slov arciděkana „čeká na vzkříšení“.

Na projekt výstavby kaple se nenašly peníze. Velkopáteční pouť s modlitbou křížové cesty a požehnáním městu se přesto stala tradicí, každoročně se jí účastní 150 až 200 lidí, včetně představitelů města.

Během Vánoc je kostel otevřen od rána do večera kvůli tradiční výstavě betlémů. Tu už navštívilo asi deset tisíc lidí. Jedná se tedy o významnou evangelizační iniciativu. Výstava čítá 80 až 100 kusů betlémů, první instaloval velký nadšenec v této oblasti a sběratel betlémů, kněz Antonín Sporer, který letošní 25. výstavu umělecky vedl a zahájil.

Pár slov na závěr

„Když bych měl říci pár slov na závěr, vrátil bych se k začátku svého působení zde, tedy do roku 2002. Tehdy jsem farníkům kromě pozdravu načrtl základní plán, o který bych chtěl usilovat ve farnosti do budoucna, a pozval jsem je k jeho uskutečňování. Vycházel jsem z myšlenek dokumentu Novo milenio ineunte Jana Pavla II. Tehdy se jednalo o apoštolský list, starý jeden rok. Velmi mě oslovil a stále se mi zdá prorockým pohledem do budoucna pro celou církev. Uvedu pouze dvě myšlenky. V první Jan Pavel II. cituje sv. Terézii z Lisieux: „Pochopila jsem, že církev má srdce a že to srdce hoří láskou. Pochopila jsem, že jenom láska udržuje údy církve v činnosti... Pochopila jsem, že láska v sobě obsahuje všechna povolání, že láska je všechno.“ A druhá je: „V začínajícím tisíciletí před námi stojí veliký úkol. Chceme-li být věrni Božímu plánu a zároveň odpovědět na hluboké touhy světa, musíme učinit církev domovem a školou společenství.“

To je základní směr, který jsem tehdy připomenul, a myslím, že na něm není co měnit. Jde spíše o to, stále k němu směřovat. Zdá se mi, že řada farníků to chápe a že tento duch je v ústecké farnosti cítit. Věřím, že budeme s Boží pomocí a pod ochranou Panny Marie, patronky farnosti, pokračovat.“

Připravila Marie Koscelníková

Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Síla rodičovské modlitby

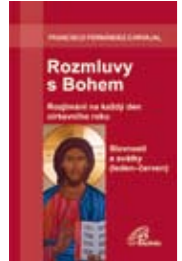
Brož., 208 str., 199 Kč

V této knize autorka povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče za své děti v jejich různých životních situacích. „Když se modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch.“

Rozmluvy s Bohem (svazek 6)

Váz., 472 str., 250 Kč

Nová ediční řada, která čtenářům poskytnou další možný způsob, jak se učit obracet se k Bohu Otci s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s životem tradicí církve. Praktický formát knihy si jí dovoluje brát s sebou i na cesty.

Život v usmíření

Brož., 185 str., cena 170 Kč

Knihy vnášejí světlo do chápání zla, viny a hříchu. Vysvětluje, jak se skutečnost a zkušenost zla odráží v lidské psychice, a pomáhá čtenáři otevřít se perspektivě odpuštění a usmíření. Nezůstává přitom pouze v psychologické rovině, ale směřuje k hlubokému a autentickému vztahu s Bohem.

Najdi v sobě sílu radosti

Brož., 169 str., cena 198 Kč

Proč se nedokážeme ze života radovat? Autor nás v našich depresích, frustracích, životních prohrách a ztrátách bere chápavě kolem ramen a ukazuje nám, krok za krokem a zcela konkrétně, jak svou situaci analyzovat a posléze přijmout. Poskytuje v knize nástroje, jak se vyrovnat s minulostí i s těmi, kterým „něco dlužíme“.

Staň se sám sebou

Brož., 200 str., cena 198 Kč

Autor se čtenáře své knihy snaží vést k tomu, aby se zbavili nánosů na své skutečné podstatě a stali se sami sebou. Ukazuje (formou rozhovorů se čtenářem, příklady z vlastní dlouholeté praxe i pomocí popsaných cvičení pro jednotlivce a skupiny), jak toho dosáhnout.

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Opět končí doba vánoční a je tady leden – každoroční čas pro ekumenická setkání křesťanských církví. V katolické církvi je to **Týden modliteb za jednotu křesťanů**. Začíná (na severní polokouli) 18. ledna památkou Panny Marie, Matky jednoty křesťanů, a končí 25. ledna svátkem Obrácení sv. Pavla. Na jižní polokouli mají v tuto dobu prázdniny, proto se za jednotu modlí v jiné dny – např. na Letnici... Počátky myšlenky společných modliteb sahají až do poloviny 18. století ke stoupencům letničního hnutí ve Skotsku. Plnou parou se toto úsilí v katolické církvi rozjelo v roce 1908, kdy byl zaveden „Oktáv jednoty církví“. Paul Wattson tehdy navrhnul uvedené datumy (za tridentské liturgie to bylo mezi svátkem sv. Petra a Obrácením sv. Pavla), aby svátky symbolicky propojil.

Každý rok má své motto. Letos se můžeme těšit: „*Všichni budeme proměněni skrze vítězství našeho Pána Ježíše Krista*“. Letošní materiály připravila pracovní skupina složená ze zástupců římskokatolické, pravoslavné, starokatolické církve a protestantských církví, které působí v Polsku.

Týdnu modliteb za jednotu křesťanů vždy předchází **Alianční týden modliteb**. Ten existuje od poloviny 19. století (USA, Velká Británie). V současné době ho u nás organizuje Česká evangelikální aliance (ČEA). Jedná se o mezidenominální modlitební iniciativu.

Ročník 2012 Aliančního týdne modliteb se bude konat v termínu 8. až 15. ledna a jeho mottem je „Být jiného ducha“ - připravený materiál je tentokrát založen na životním příběhu biblického Káleba. Proč právě jeho příběh může být inspirací pro dnešní církve v Evropě nebo v České republice, není asi až tak složité uhádnout. V situaci české i evropské církve je extrémně důležité dívat se na skutečnost kolem nás Božíma očima. Pokud převáží skepse, ztratí se i vitalita a naděje. Proto je možné se inspirovat osobou Káleba, o němž je řečeno, že „byl jiného ducha“. Přinášel zcela jinou perspektivu, než jakou měla většina lidí kolem něj... (Zdroj: www.ea.cz)

Jak těchto čtrnáct dní prožívají křesťané po vlastech českých věru nevím, mohu jen načrtnout, co se děje u nás v Teplicích.

Sprádaní akce začíná plánováním. To se děje na podzim na pravidelných setkáních představitelů místních církví. V aliančním týdnu se sejdem čtyřikrát, vždy v jiné křesťanské církvi. Bývá dobrým zvykem nejen u nás, že hostitelé zajišťují zázemí a program, káže host. V Týdnu modliteb za jednotu křesťanů se pak sejdem jedenkrát – u nás katolíků. Většinou se scházejí skutečně křesťané z většiny místních církví, ne však všichni členové. Nicméně tato ekumena čítá mezi 20 až 30 věřícími. Program je závislý na hostitelích, nikdy však nechybí zpěv tradičních či rytmičtých písní (můžeme se pochlubit ekumenickým zpěvníkem), četba Božího slova, připravená i spontánní modlitba, sbírka na bohudobé účely, možnost popovídat si u čaje.

Napříč církvemi je charakteristická „sociologická (ne)jednota“. Rok co rok, setkání co setkání jsou to většinou stejné tváře. Nepoučený pozorovatel by si mohl myslet, že se jedná o uzavřenou skupinu - sbor, církev. Má to své výhody – dobře se známe, utužují se vztahy, scházíme se nejen v lednu, ale vidíme se mnohdy na modlitbách Taizé, křesťanských koncertech atd. Méně radostným zjištěním je, že ekumenická setkání většinu křesťanů příliš nezajímají. Ptám se, co by se například v naší církvi muselo stát, abychom se zachutíli, motivovali pro ekumenickou modlitbu? Pastýřské listy biskupů, přání či nařízení Svatého otce...? Ježíšova modlitba před jeho smrtí zachycená v Janově evangeliu v 17. kapitole je asi slabou motivací. Možná by pomohlo mariánské zjevení. Ale kdoví, když památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů, nás nechává klidnými.

Nicméně zde, v severních Čechách, pozoruji jednu velkou přednost. Nás křesťanů je méně, nevystačíme si sami, přirozeněji k sobě tihneme, neohrožuje nás centrifuga ekumenického poli můžeme stát „výstavní skříní“ (raději však inspirací) pro jiné, nábožensky silnější kraje. Především však můžeme být rodinou, kde se sourozenci (sestry a bratři) mají rádi...

Na závěr uvádím pár slov tajemníka ČEA, Jiřího Ungera:

Kdosi řekl, že modlitba je způsob, jak se Bůh dělí o svou moc. Bůh dychtí po tom, aby mohl vyslyšet naše modlitby, tak jako otec dychtí po přáních svých dětí. „*Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším*.“ (Izajáš 65, 24) – tak vypadají modlitby v království Božím. Bůh ale netouží pouze po našich modlitbách, ale i po tom, abychom se stali součástí jejich vyslyšení. Aby nám mohl svěřit svou moc. Modlitba nás uschopňuje pro přijetí Boží moci.

Až příliš mnoho z nás má tendenci modlit se tak, abychom sami nemuseli nic obětovat. Za věci příliš abstraktní, než aby nás vedly ke konkrétním skutkům a vystoupení ze zóny bezpečí. Každá modlitba by tak měla obsahovat i myšlenku na to, k čemu Bůh volá právě nás. Modlitba se pak stane úžasným prostorem kreativity k dobru, k níž jsme byli stvořeni.

Požehnání pro společná setkání, modlitby, vztahy...
vyprošuje P. Václav Čunek SDB

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Alianční modlitební týden

Nejprve trochu historie. Evangelikální aliance vznikla v roce 1846 v Británii jako svazek sborů a církví podporující spolupráci všech křesťanů, kteří usilují žít podle evangelia. Dnes tato celosvětově rozšířená organizace spojuje sbory ze 129 zemí se zhruba 600 miliony křesťanů. Evangelikálními důrazy jsou ve zkratce: nejvyšší autorita Písma jako Božího slova, potřeba osobního obrácení od hříchů k Bohu, život zasvěcený poslušnosti Pána Ježíše Krista, zvěstování evangelia a pomoc bližním.

Evangelikální aliance je historicky nejstarším ekumenickým hnutím s biblickou a modlitební orientací. Jedním z jejích aktivit je výzva ke společným modlitbám křesťanů, bez ohledu na denominaci či církevní příslušnost. Na těchto shromážděních se neřeší problémy rozdílných teologických důrazů, ale je kladen důraz na to, co máme společné: modlitba k Bohu. V Čechách se poprvé konal modlitební týden v roce 1899 pod heslem „Jedno tělo jsme v Kristu“. Od té doby se Alianční modlitební týden konají vždy první týden v lednu a připravuje je Česká evangelikální aliance (založená 1990).

V Litoměřicích to brzy bude již 60 let, co se k modlitbám začali scházet věřící římskokatolické, evangelické a československé církve. Duchovní těchto církví pojilo i osobní přátelství - byli to Mons. Josef Helikar a faráři Vlastimil Sláma a Vlastimil Zitek. Později se přidaly další církve a dnes se společně modlitby v Litoměřicích odehrávají na celkem osmi místech.

V roce 2012 se bude Alianční modlitební týden konat od neděle 8. do neděle 15. ledna vždy v 18 hodin. Započne ve svobodném sboru Ichthys, bude pokračovat v modlitebně Českobratrské církve evangelické, Československé církvi husitské, Evangelické církvi metodistické, v červeném kostele Bratrské jednoty baptistů, v modlitebně Adventistů sedmého dne, v pravoslavném chrámu sv. Václava a skončí v katedrále sv. Štěpána na Dómském náměstí (od 17 hodin).

Tématem je příběh biblického Káleba s mottem „Být jiného ducha“. V osmi zastaveních se budeme zamýšlet nad jeho životem a hledat inspiraci „na cestě objevování Božího poslání, které v Kristu máme jako jednotlivci, společenství i církve v našem okolí i celé naší zemi“.

Jaroslav Pleva, kazatel Bratrské jednoty baptistů

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Andělské cesty k nesmrtelnosti

Brož., 126 str., 129 Kč

V poutavých příbězích své knihy z různých stran pozoruje autor vábívé slovo „nesmrtelnost“ a ukazuje na jeho přesah do života současných lidí, na přesah nesmrtelnosti do každé vteřiny.

V ringu s Bohem

Příběh obrácení slavného boxera

Brož., 188 str., 199 Kč

Slavný francouzský boxer Tim Guénard (*1958) vypráví o své dramatické cestě za láskou a odpuštěním.

Síla eucharistie

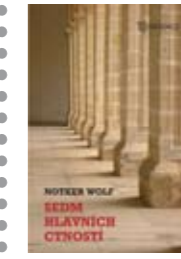
Brož., 152 str., 180 Kč

P. Elias Vella nepředkládá čtenáři další teologický traktát o eucharistii, spíše touží naučit nás z ní žít, zpřístupnit nám tento vzácný Boží dar.

Sedm hlavních ctností

Brož., 160 str., 199 Kč

Autor hovoří o křesťanských ctnostech jako o autentické cestě ke štěstí, přičemž čerpá z evangelia, z moudrosti staletími prověřené benediktinské řehole i z vlastní životní zkušenosti.

Rány zhojené láskou

Brož., 104 str., 139 Kč

Pohled známého autora Daniela Ange na Terezín duchovní cestu ukazuje, co její teologie dala charismatické obnově a jak duchovní zkušenost Obnovy vrhá nové světlo na Terezín život a duchovní zkušenost.

Webový katalog kapitulní knihovny

Začátkem prosince loňského roku byl plně zprovozněn webový katalog kapitulní knihovny. Zatím je elektronicky zkatologizováno asi 35 % fondu knihovny. Nyní se pracuje na katalogizaci zbývajících částí fondu a následovat bude elektronická katalogizace biskupské knihovny a starých tisků vybraných farních knihoven.

Internetová adresa knihovny je www.dltm.cz/knihovna, katalog se nachází na adrese clavius.dltm.cz.

Václav Novák, administrátor IT

Výroční den zjevení Panny Marie ve Filipově

V pátek 13. ledna 2012 ve 4.00 hodiny se v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově koná slavnostní poutní mše. Hlavním celebrantem bude litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Účast potvrdil také zhořelecký biskup Mons. Wolfgang Ipolt, který pronese německé kázání. Bohoslužby se ve výroční den zjevení Panny Marie ve Filipově zúčastní desítky koncelebrujících kněží z Čech a Německa. Slavnostní poutní mši navštěvují každoročně o lednovém ránu stovky věřících z Čech, Německa a Slovenska. Poutní chrám spravovaný Římskokatolickou farností Jiříkov se nalézá ve Filipově, místní částí Jiříkova, přímo na státní hranici se Spolkovou republikou Německo. Tradice mariánského poutního místa sahá do roku 1866.

Časy bohoslužeb:

čtvrtek 12. ledna: 17.00 hodin, večerní mše svatá
pátek 13. ledna: 4.00, 9.00 (v německém jazyce), 10.30 a 17.00 hodin
Oktáv zjevení: 14. - 20. ledna, 17.00 hodin

Klára Mágrová, ŘKF Rumburk

Tip na výlet

Jítrava

Na návrší uprostřed obce stojí barokní kostel sv. Pankráce z roku 1710 s polygonální kaplí z roku 1737. Po zásahu bleskem 8. dubna 1868 kostel zcela vyhořel, ale vzápětí byl znovu postaven. Obdélná stavba s křížově sklenutým presbytářem má na západní straně hranolovou věž, vnitřní zařízení je pseudobarokní, z doby po roce 1868.

Interiér kostela je nově vybílen. Lizény dostaly svou původní okrovou barvu. Na stropě presbytáře (u hlavního oltáře) došlo k odkrytí původní výmalby, můžete si tam dnes prohlédnout čtyři dvojice andělů.

Bohoslužby jsou zde každou 2. a 4. neděli v měsíci od 16.00 hodin, celebrují bratři dominikáni z Jablonného v Podještědí.

Kostel sv. Pankráce v Jítravě tvoří dominantu obce. Je obklopen hřbitovem, vedle něj stojí fara.

Farnost nabízí v budově fary ubytování pro tábory, zájezdy, poutníky, pro účastníky duchovních cvičení apod. Kapacita je zhruba 30 osob v šesti pokojích. Ke společnému využití může sloužit prostorná zahrada s ohništěm a terasou nebo velký společenský sál. Fara je vybavena sociálními zařízeními a sprchovými kouty. Topení je ústřední. Pobyt je nutné domluvit předem.

Zdroj: www.luzicke-hory.cz a www.farnost-jitrava.cz

Kontakt:

Ludmila Holčíková
Římskokatolická farnost Jítrava
Jítrava 98, 463 55 p. Rynoltice

Tel.: (+420) 732 716 992
E-mail: farnostjitrava@seznam.cz

Z díáře Mons. Jana Baxanta

- 5. 1. - 9. 1. Návštěva Říma, Itálie
- 6. 1. 9.30 hodin Účast na biskupském svěcení Mons. Marka Solczyňského, bazilika sv. Petra, Řím
- 12. 1. 17.30 hodin Setkání s bohoslovci, Arcibiskupský seminář, Praha
- 13. 1. 4.00 hodiny Poutní mše, bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů, Filipov
- 21. 1. 10.00 hodin Mše svatá u příležitosti životního jubilea, Horní Police
- 4. 2. 10.00 hodin Setkání se zasvěcenými osobami, katedrála, rezidence, Litoměřice

Z díáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 5. 1. - 9. 1. Návštěva Říma, Itálie
- 6. 1. 9.30 hodin Účast na biskupském svěcení Mons. Marka Solczyňského, bazilika sv. Petra, Řím
- 12. 1. 10.00 hodin Umělecko-technická rada, kurie, Litoměřice
- 19. 1. 14.00 hodin Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 2. 2. 14.00 hodin Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice

Přehled sbírek pro rok 2012

Termín	Účel sbírky
21. 1. 2012	Na katolické školy
19. 2. 2012	Svatopetrský haléř
18. 3. 2012	Na pojištění diecéze
6. 4. 2012	Na Svatou zemi (pokladnička u Božího hrobu)
15. 4. 2012	Na záchranu kostelů
20. 5. 2012	Na TV Noe
24. 6. 2012	Na bohoslovce
23. 9. 2012	Na charitu
21. 10. 2012	Na misie
25. 11. 2012	Na pojištění diecéze
26. 12. 2012	Na potřeby diecéze

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, pošlete nám, prosím, svoje oznámení až s dvouměsíčním předstihem na adresu:

Zdislava, Biskupství litoměřické,
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

nebo na

e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9
412 01 Litoměřice

Biskup Jan Baxant navštívil na Štědrý den dopoledne Městskou nemocnici v Litoměřicích, aby se pozdravil s pacienty i zaměstnanci a popřál jim hojnost Božího požehnaní.

Setkání biskupa Jana Baxanta s bohoslovci. Foto Martin Daviděk

Rekviem za Václava Haavla v Litoměřicích. Foto Karel Pech

Prosinec 2011 obrazem

Betlémské světlo v katedrále sv. Štěpána. Foto Karel Pech

Biskup Jan Baxant požehnal betlémské světlo, které přivezli do Litoměřic skauti, na ulakovém nádraží. Foto Karel Pech

Ciborium,

stříbro tepané, zlacené, v. 32 cm,
s odkvétajícími růžemi a hlavičkami andílků,
s dedikací, z r. 1666,
značeno mistrovskou značkou GR (Georg Reischle)
a městskou značkou Augsburgu.

